

*Franco
Solo*

8

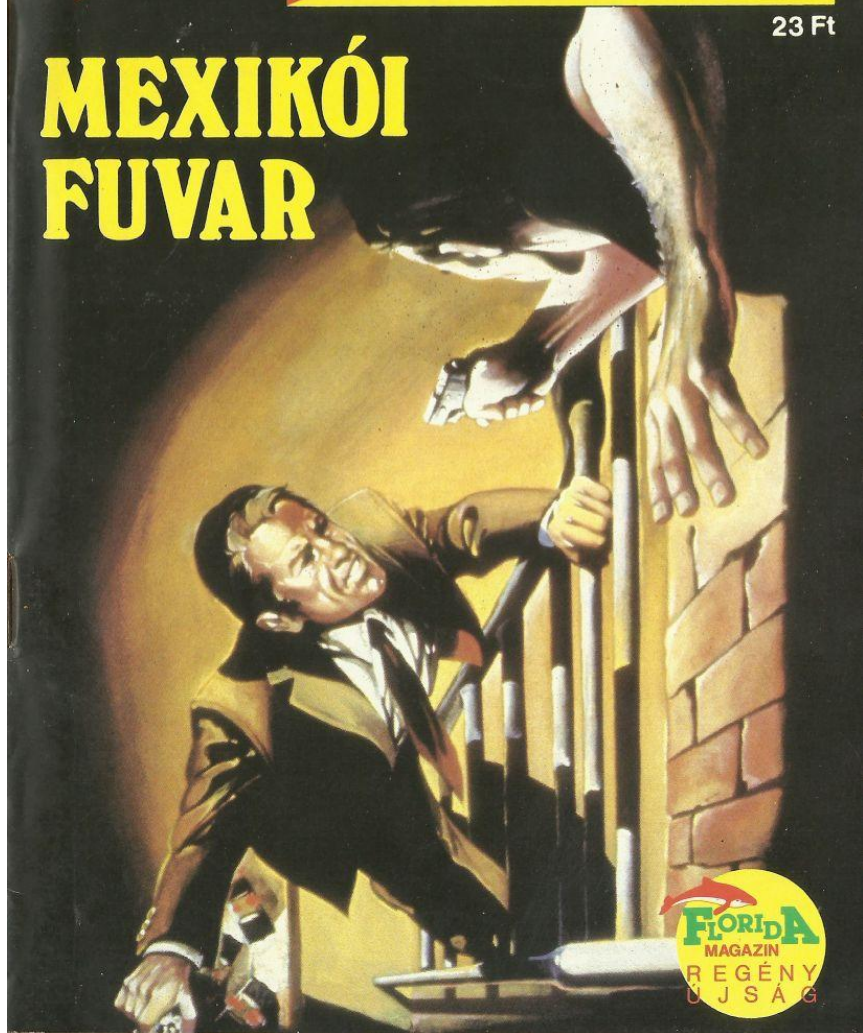
EGYEDÜL A

maffia

ELLEN

23 Ft

MEXIKÓI FUVAR

FLORIDA
MAGAZIN
REGÉNY
ÚJSÁG

Franco Solo

EGYEDÜL A MAFFIA ELLEN 8

Mexikói fuvar

Emberkereskedelemmel foglalkoztak,
áruba bocsátották a legszebb lányokat,
akiket Franco valaha is látott

FŐSZEREPLŐK:

Pedro Morales	— kubai szépségeket kínál, s ezért golyót kap a fejébe
Maria Morales	— Pedro özvegye látja a gyilkost, de sajnos csak hátulról
Mario Mendoza	- az Everglades Klub üzletvezetője, többet tud, mint amennyit bevall
Ed Gomez	— Tomnak is nevezi magát, de egyik név sem az igazi
Richardo Malento	- ez a maffiózó Solóra pályázik, de terve nem egészen sikerül
Franco Solo	— egy aukción szupernőt szerez, de később elmegy a kedve a dologtól

Miamiban kezdődött, az Everglades Klubban. Ez a klub inkább titkos intézmény volt, mint idegenforgalmi látványosság, amely minden utazási prospektusban szerepel.

— Nem tudom, mi ez — mondta Warner ezredes a telefonba. — Pedro Morales vagy ki akar szállni, vagy pedig nagy fába vágta a fejszéjét.

Franco saját vonzó arcát figyelte a telefonfülke üveglakájában. Nem hitt a fülének.

— Elég messze vagyok, ezredes. Valamit félreérthettem. Morales csak hadnagy, és ujját akar húzni a Családdal? Miért nem rendeli meg rögtön a koporsóját?

— Jól értette — hallotta Washingtonból az ezredes kimért hangját, — Hogy miért teszi, az nekem mindegy. Maga utazik. A megbízatása rendkívül fontos.

Solo érezte az ezredes hangjából kicsendülő aggodalmat.

— Bajok lesznek?

— Természetesen. Ha már mi is tudjuk, hogy faképnél hagyja őket, a Család bizonyára régen tisztában van vele.

— Morales köpni akar?

— Ha így lenne, az FBI kapta volna meg az ügyet, Franco.

— Igen, bocsásson meg a naiv kérdésért, ezredes. De miért éppen én?

— Mert ismeri azt a lenti Családot. És mert maga a legjobb embe-rünk.

Ez volt az ezredes sztereotip válasza, ha be akarta fejezni a beszél-getést. Így is történt. Kattanás hallatszott, a telefon elnémult.

Nem sokkal később Franco megállította a kocsiját az Everglades Klub előtt, és kiszállt. Egy borvörös formaruhát viselő boy, akinek a bal zsebe fölött az Everglades Klub ezüsttel hímzett monogramja díszlett, Francóhoz lépett.

— A fenntartott helyre, Sir? — kérdezte, miközben kinyújtotta a kezét kocsikulcsáért.

Franco egy pillantást vetett a parkolóhelyre. Egy sor sötét Lincoln, Cadillac és egy pár Buick sorakozott egy diszkrét zárólánc mögött.

Csak a rendszámtáblájuk érdemelt figyelmet. Valamennyi déli állam képviselve volt, egészen a túlpárti Kaliforniáig. Nevadából három koci is volt itt, egy Illinoisból. De egy sem érkezett New Yorkból.

— Köszönöm, amigo. — A kocsikulccsal együtt egy ötöst is átadott.

— Köszönöm, uram. — A boy kivillantotta fehér fogait. — A show az alagsorban lesz, Sir.

— A pincében? — Franco Solo a homlokát ráncolta,

— Ezért építették, uram. — A boy egy pillanatra bizonytalanná vált.

— Fönt csak a kis szalon van nyitva. Ha esetleg... — Kereste a megfelelő szavakat.

— Köszönöm, amigo, a show-t nézem meg.

— Igen, uram, az utolsó sorba állítom a kocsját.

— Előre állítsa!

— Szívesen, uram.

Franco Solo rábízta a Lincoln Continentalt a boyra, és a klub bejáratához ment. Gyűrű alakú épület volt, az első emeletet a hegyoldalba építették, s így fönt egy sarló alakú teraszról az üvegfal mögül a Karib-tengerre lehetett lepillantani.

A folyosón Solót három borvörös alak fogadta. Ketten figyelték, a harmadik megszólította.

— Uram? — kérdezte.

— A show-t szeretném megnézni.

— Igen?

A férfi, akivel beszélt, disztिंगváltalak tűnt. A lépcső melletti kis pultnál állt, amit épp oly diszkréten zártak el, mint a fenntartott parkolóhelyeket. A másik két férfi legalább húsz évvel fiatalabb volt, de meglehetősen durvának látszottak.

— Igen? — kérdezte a disztिंगvált külsejű még egyszer, és kollégái arca még keményebb lett.

Solo lendületben volt. Könnyedén bal mellényzsebéhez nyúlt. Lassan, nehogy a két férfi rosszat sejtсен, előhúzott hófehér díszzsebkendője mögül egy lapos, átlátszó műanyag kártyát. A kártya rózsaszínű volt, középen két jeggyűrűként egymásba fonódó orgonaszín iniciáléval. „BE” — ez a két betű szerepelt a műanyag lapocskán.

— Tessék.

— Köszönöm.

A disztिंगvált külsejű férfi a műanyag kártyát becsúsztotta egy pult alatti nyílásba, mereven bámulta a pult egy pontját, és várt a gép jelzésére.

Egy idő múlva így szólt: — Oké. Viheted, Joe. A 25-ös még szabad.

— Jöjjön, kérem.

A disztिंगvált külsejű kiakasztotta az aranybrokátból készült zárókötelet, a két fiatalabb közül a bal oldali Solo vállára tette a kezét.

Ez ugyan nem tetszett Franco Solónak, de be kellett tartania a klub szabályait. A pult melletti lépcsőhöz vezették. A lépcső S alakban kanyargott és egy emelvénynél ért véget, amely ugyanabból a borvörös anyagból készült, mint Joe egyenruhája. Innen aranyozott zárrakkal ellátott kabinok nyíltak. Az egész úgy nézett ki, mint egy kis fedett futballpálya.

— Mi ez, Joe? — kérdezte Franco Solo.

— Tulajdonképpen a solarium és az úszómedence — válaszolta Joe, miközben szemével a 25-ös számot kereste. — A kabinokat a show után eltávolítják. Mindent el fogok magyarázni a fülkében.

Solo bólintott, bár fogalma sem volt, mire gondol kísérője. Joe kinyitotta az egyik fülke ajtaját. A szintén borvörös kabin mennyezetén kigyulladt a világítás. Joe odatolt Solónak egy forgatható karosszéket, és egy kis tükrös polcra mutatott a kabin bal oldalán. — Szolgálja ki magát. Mindenféle italt megtalál. — A készlet a bourbontól a vodkáig terjedt. Aztán Joe jobbra mutatott, ahol a szűk kabinban egy kis büfé állt. Kis tálkák tengeri csemegékkel, salátákkal és miniatűr szendvicsekkel.

— Elmagyarázom a készülék működését. Foglaljon helyet.

Solo leült a forgatható karosszékre. Egy elfüggönyözött ablakot látott maga előtt. Alatta egy konzol gombokkal.

— Nem sokban különbözik a zsebszámológéptől — magyarázta Joe. — Gombok számokkal. Ez a világos gomb az ablak előtt levő zsalugátert mozgatja. Ha valamit kérni akar, nyomja meg ezt a gombot. S ez a gomb jelenti azt is, hogy folytatja a licitálást. Egészen egyszerű a működése. A szám, amit megnyom, megjelenik kint a képernyőn, hogy a többiek is tudják, mennyit licitált maga, világos?

— A vörös gomb mire való?

— Azt akkor nyomja meg, ha tiltakozni akar.

— Mi ellen?

Joe megint vigyorgott. — A konkurencia ajánlata ellen. Vagy bármilyen ajánlat ellen, ha az árut feltétlenül meg akarja szerezni. Ha az ár megfelelő, biztosan sikerül elnyernie az árut a piros gombbal. Érti?

— Ha valamit kérek, mindig a világos gombot nyomom meg. Ha tiltakozom, a pirosat.

— Igen, és benyomja az árat, amit felkínál.

— Értem, Joe.

— Jó szórakozást, uram.

Joe kiment a kabinból. Alig csukódott be mögötte az ajtó, amikor a mennyezetén levő hangszóróból megszólalt a zene, s közben kialudt a villany. Solo megnyomta a világos gombot. El tudta képzelni, mi vár rá. Az ablak előtti zsalugáter kinyílt.

Franco Solo vett magának egy sonkás szendvicset, és töltött egy bourbont. Akármilyen közönséges műsorra biztos nem költött volna ennyit a maffia, aligha lett volna kötelező a nyakkendőben való megjelenés, ez nem volt a maffia stílusa. A dolog megoldása tehát a térdénél levő konzolban rejtett, s abban a tényben, hogy emiatt egész Amerikából legalább 24 maffiózó ideutazott.

A többi fülkében ülők arcát nem lehetett felismerni, az ablakok kívülről átlátszatlan üvegből készültek. A kabinok közötti terem nyilván az uszoda medencéje volt, amelyet füves tetővel fedtek be és úgy világítottak meg, mint egy Las Vegas-i mulatót. A hangszóróból gong hallatszott, és a függöny mögül előlépett egy lány, s valamit maga elé tartott. Négy reflektor követte a lányt, aki ragyogó mosollyal pillantott a kabinok kémlelőnyílásaiba.

Jó felépítésű lány volt, rövid flitteres, szoknyában és flitteres melltartóban. Plakátot tartott maga előtt, amelyen a titokzatos BE iniciálék szerepeltek, ugyanaz a két betű, amely Franco belépőkártyáján is szerepelt. A lány minden irányba felmutatta a plakátot, és közben állandóan pukedlizett... Szerencse és pénz... ez állt a plakáton és „jó mulatást”.

A hangszóróból ismét megszólalt a gong. — Megkezdjük a Szépség-export mai aukcióját. Reméljük, mindannyiunk számára sikeres lesz. Az Önök ajánlatát központilag regisztráljuk. Az árut rögtön magukkal is vihetik. A 30 tételből álló C kategóriával kezdünk. Azután következik a B kategória, amelyben szintén 30 tételt kínálunk. Az A kategóriában csak 10 válogatott példány van. Mindenki annyit vásárolhat, amennyit akar. Ez a mai aukció kísérlet, hiszen még nincsenek tapasztalataink ezen a téren. De remélem, nem kell csalódnuk.

Pedro Morales beszélt. Franco Solo rögtön felismerte a hangját, amely egyáltalán nem volt nyugtalan, semmi sem utalt arra, mintha ki akarna szállni a családi buliból. Nyilvánvalóan csak új trükköt talált ki, ami miatt azonban mindenképpen összeütközésbe kerül majd a törvénnyel.

Franco Solo már a bevezetőből megértette, hogy Pedro Morales nem egyszerűen kikölcsonzi a lányokat. Eladja őket, testestül-lelkestül.

Solo töltött magának egy italt sok jéggel. A helyzetről legalább egy tucat olyan paragrafus jutott eszébe kapásból, amelyeket Pedro Morales vállalkozása megsértett. Egy dolog azonban biztos volt. Kívülálló számára a dolog olyan veszélyes volt, hogy azonnal halottnak tekintette magát, ha a maffiózók rájönnek, hogy halálos ellenségük ül a 25-ös kabinban.

*

Amikor bekonferálták az A kategóriát, Solo két csésze forró kávé ivott meg, hogy ismét tiszta legyen a feje. Be kellett látnia, hogy a

show több nyílt rabszolgavásáránál. Az első 30 lány kivétel nélkül levetkőzött a színpadon, s aszerint vásárolták őket, hogy milyen hatást keltett meztelen testük.

A következő kategóriában egyértelműen javult a minőség. Újonc szépségek voltak a lányok közt, akik most először vetkőztek. Ezek a csiszolatlan gyémántok és gyöngyszemek már magasabb összegekért keltek el.

S most következett az aukció harmadik szakasza.

Solo rágyújtott, s mélyen leszívta a füstöt. Egy gyönyörű lány táncolt kint a megvilágított üvegparketten. Eszébe sem volt levetni biki-nijét. Ez nem is volt szükséges. Klasszikusan szép arc, kecsesség jellemezte.

Aztán újabb négy lány talált gazdára. Franco többször is megnyomta a fehér gombot, anélkül, hogy összeget ajánlott volna. És aztán, mikor bejelentették az utolsó lányt, mintha villámcsapás érte volna. Az első érzése kellemetlen volt, mintha napozás közben a strandon hirtelen hideg vízzel locsolták volna le. A mikrofon mellett, a konzolon felvillant a vörös fény.

S aztán a közvetlen vonalon megszólalt Pedro Morales rekedt, izgagt hangja: — Licitáljon, az Isten szerelmére! Kínáljon föl valami összeget, Solo! Én... én kölcsönadom magának a pénzt, amire szüksége van. Na, licitáljon már, licitáljon!

A lány a színpad közepén állt, és Franco Solo úgy nézett rá, mintha megtalálta volna élete asszonyát. A lány népviseletben volt, amelyet kiváló szakember tervezett. De ez nem érdekelte Francót. Ez a lány egy krumpliszákban is feltűnt volna neki. A lány barna volt, apród-frizurával, ferde vágású szemmel. Karcsú volt, mint a nádszál, és szép, mint egy egzotikus virág. S mindez tökéletes gráciával párosult, legkisebb mozdulata is elbűvölő volt. Az aukció abszolút sztárja — gondolta Franco elfogódottan. A többiek számára is ő lehetett a titkos tipp. A lány már az első lépések után egymást túllicitáló ajánlatok özönét kapta.

— Licitáljon, Solo! — hangzott föl ismét Pedro Morales hangja. — Licitáljon, mielőtt késő nem lesz!

— Istenem — gondolta Franco Solo —, ez úgy hangzik, mintha élethalálról lenne szó.

Már csak öt kabin versenyzett a lányért. A 6-os kabin 120 ezer dollárnál megállt. Istenem — gondolta Franco — ilyen sokat csak díjnyertes versenylőért kínálnak!

— Licitáljon! — hallatszott szinte kétségbeesetten a vonalból, ha Solo egy lélegzetvételnyi szünethez akart jutni. Már csak a 7-es kabin volt versenyben 150 ezer dollárral, s kemény finisre került sor.

— 160 ezer a 25-ös kabinból. Gratulálok és ... A 7-es kabinban ki-
gyulladt a piros lámpa, a 12-esnél is, pedig a végén már egyáltalán nem
is volt versenyben.

— Egy pillanat, uraim. Azt hiszem, a 25-ös kabin rögtön nyilatko-
zik. 25-ös kabin? Ha megmarad az ajánlatánál, azonnal nyomja meg a
gombot. Én ...

A hangszóró hirtelen elhallgatott. Franco Solo végigöntötte vodkával
a zakóját, amint felugrott a forgószelekről.

A kis hangszóróból egyértelműen hangtompítóval leadott lövés puk-
kanása hallatszott. Aztán csönd lett.

Solo kirohant a kabinból.

Sikerült eljutnia az ovális folyosó végéig anélkül, hogy bárki is fel-
figyelt volna rá. Ott tanácstalanul megállt. Merre menjen? Fel a lép-
csőn, ahol az egyenruhások álltak a pult mellett, és arra figyeltek,
hogy csak a meghívott vendégek jussanak be? Vagy menjen be azon
az ajtón, amelyen az a felirat állt: „Belépés kizárólag tagoknak”? A
tiltott ajtó jobban vonzotta, mint a lépcső.

Lenyomta a tiltott ajtó kilincset. Az ajtó azonnal kinyílt. Az iroda
előszobájába lépett. Belülről kulcs volt a zárban. Franco bezárta az
ajtót, és körülnézett.

Az előszoba elegáns budoárhoz hasonlított. Kárpitozott fotelek, do-
hányzóasztal, a faburkolatos falakon valódi olajfestmények. A kis író-
asztal idegennek hatott benne. S idegennek hatott a férfi is, aki ösz-
szegörnyedve ült az írógép mögött.

Solo elővette az automatát a hevederből, bár ettől a férfitől nem
kellett félnie. Kilyukasztották a koponyáját.

Solo bal kezével felemelte a halott állát. Titkárnak álcázott testőr
volt. Valamilyen piti gazember.

Az ajtót, amely az előszobából a tulajdonképpeni irodába vezetett,
hangszigetelték. Csak belülről lehetett kinyitni. A klub láthatóan al-
kalmazta az elektronika legújabb vívmányait.

Franco Solo megpördült, kezében lövésre készen tartotta a fegyvert.
A kertre néző ablak zsalugátereit félig be voltak csukva, nem lehetett
kilátni az Everglades Klub gondozott virágágyásaira.

— Pedro, mi történt? Itt Mario beszél! Miért...

Az aggodó férfihang tompán szűrődött át a nemesfával borított acél-
ajtón, amelyet Franco épp az előbb zárt be. Aztán ököllel verni kezd-
ték az ajtót. Franco olyan helyzetbe került ebben a szobában, mint a
csapdába került állat. A halott ernyedten lelógó jobb keze mellett
Franco észrevett egy mikrofont, egy sor gombbal. Az őt nyilván riadót
akart fűjni. De a halál gyorsabb volt nála.

Solo a halott fölé hajolt és valamennyi gombot egyszerre megnyom-
ta. Mögötte a falban zümmögést hallott. A tapétázott ajtó kipattant,

mint egy pezsgősüveg dugója. Franco egyetlen pillantással átfogott mindent, a nyitott ablakot, a kerek termet a csillogó kapcsolópulttal a közepén, a konzolt a tv-monitorral, a hamutartót a még parázsló szivarral — és az összes hajú halottat, akit testőrével ellentétben hátulról lőttek le.

Pedro Morales volt az.

Solo pillantása egy karcsú, elegáns, fiatal nőre esett, aki úgy nézett rá, mintha kísértetet látna.

— Maga? — lehelte.

A monitorból hangzavar hallatszott. Franco nem értette.

— Kapcsolja ki a készüléket — parancsolt a nőre.

— Nem tudom ...

Úgy látszott, tényleg nem tudja. Franco Solo lenyomta a főkapcsolót. Minden egyszerre aludt ki: a villogó kép a monitoron, az ellenőrző lámpák, elhalt a hang a hangszóróban, és a zene a boxokban.

— Ki az a Mario? — kérdezte.

— A kaszinó főnöke.

— Tehát az első számú testőr, igaz?

— Istenem — mondta a nő zavartan —, ő az egyetlen, akiben megbízhatok, hogy...

— ... hogy a rendőrség semmit se tudjon meg az egésztől? — fejezte be a mondatot Franco.

A nő habozott, aztán mégis megrázta szép fejét. — Pedro segítségül hívta magát. Ez az életébe került. Most már mindegy, ki foglalkozik a dologgal.

— Tényleg mindegy? — kérdezte Franco szarkasztikusan. — Nem maga lőtte le Pedrót?

A nő felkapta a fejét. Aztán az ablak felé intett.

— Az ablakon át menekült el, amikor lejöttem.

— Honnan jött le?

— Az első emeletről, egy másik irodából. Minden emeleten vannak irodáink. Csigalépcső köti össze őket.

Fejével ezúttal az ellenkező irányba mutatott.

— Maga Maria Morales, az elhunyt kápónak, minden kápók vezérének, Lucky Barrerának a lánya. A házassága nem tartott tovább, mint apja uralma a tiszteletre méltó család fölött. Igazam van?

— Fontos ez most, Mr. Solo? — A hangja remegett. — Szerettem Pedrót. Én ...

— Hallotta fentről a lövéseket?

— Olyan különös előérzetem volt.

— És azért utána nézett, mi történt. Ezt egy zsarú sem veszi be.

— Nem érdekel, mit gondol a rendőrség.

— Ebben hasonlít a maffiához. Honnan tudta, hogy Pedro segítségül hívott?

— Én ... nem tudtam. — Panaszosan nézett. — De így kellett történnie. Pedro meghalt, maga pedig fegyverrel a kezében áll itt. Ha valaki olyan jól ismeri a Családot, mint én, azonnal felismeri az öszszefüggést.

— Nem, Maria. Mások is tudhattak a dologról. Nem olyan egyszerű kiszámítani, ahogy maga hiszi. — Franco keményen nézett a lányra. Úgy tűnt, a nőt valóban megrendítette Pedro halála.

Az előszobaajtónál a láрма fenyegetővé vált. A lány, valahányszor ökölrel dörömböltek az ajtón, összerezcent.

— Láttam a gyilkost. Sok pénzt adok magának, ha elfogja.

Franco változatlanul a nőt. nézte. — Hogy nézett ki?

— Magas, sovány, sötét típus, izmos.

— Ez minden?

— Úgy nézett ki, mint egy profi.

Franco halkán nevetett. Micsoda leírás!

— Amikor lejöttem a lépcsőn, elmenekült az ablakon át.

Fent, a csigalépcsőn sietős léptek kopogtak. Még messziről hallatszottak, de már csak átkozottul kevés idejük maradt.

— Kapjam el a fickót, Maria? Én ...

A lány félbeszakította, a szemén látszott, hogy komolyan gondolja az ígérét. — Kapja el, Solo, hozza ide nekem élve! Tudnom kell, miért ölte meg Pedrót. Mindent megadok érte, ha sikerül elkapnia, min-dent...

A lány felfelé fülelt, majd Francóhoz lépett. — Hívjon fel itt, a klub-ban, ha már biztonságban van, Franco. Siessen! Csak az ablakon át juthat ki. Egy szót sem szólok nekik magáról. Megesküszöm mindenre, ami szent!

— Lehet, hogy kint a kertben már várnak rám — válaszolta Solo bizalmatlanul.

— Nem. A maga oldalán állok, ha segít nekem. Megígéri, hogy meg-keresi Pedro gyilkosát? Megígéri?

Solo vállat vont, és összegörnyedve az ablakhoz futott. — Majd tele-fonálok — mondta, mielőtt kiugrott a nyitott ablakon.

Földet ért anélkül, hogy bárki is lőtt volna rá, és sikerült épségben eljutnia a parkolóig, ahol a boy a bérelt kocsit állította. Sűrűn nézett a visszapillantó tükörbe, miközben a megengedett sebességet jóval túl-lépve hajtott Miami felé. Senki sem követte. Csak akkor lélegzett fel, amikor Miami Beach-ben bekanyarodott a Collins Avenue-re. Ott meg-állt egy üzlet előtt, és a telefonfülkéhez sietett. Szemmel tartotta a szomszédos fülkéket, miközben a titkos washingtoni számot tárcsázta.

— Nos? — kérdezte a vonal másik végén Warner ezredes.

- Szemét egy játék — válaszolta Solo. — Eddig két halott van. Morales és a testőre.

— Maga miatt?

— Lehetséges.

— A helyi rendőrség majd foglalkozik az ügygel, Solo.

— Ez is lehetséges, de nem túl valószínű. Megkértek, hogy fogjam el a gyilkost.

— A maffia? — kérdezett vissza Warner, s hangjában ezúttal valóban meghökkenés hallatszott.

— Pedro Morales özvegye, az egykori kápóvezér lánya kért meg rá — felelte Franco Solo. — Azt hiszem, a férfi csak báb volt, az üzlettel valójában a nő foglalkozott.

— Ebben nem vagyok biztos — mondta az ezredes óvatosan. — Mire van szüksége, Solo?

— Teljhatalomra, ezredes. Végül is ott volt a tiszteletre méltó Család kápóinak legalább a fele, amikor a gyilkosság történt. Rabszolga-aukción volt. Pontosabban szólva, szép, többségében spanyol, közép-amerikai lányok árverése folyt. — Nagy vonalakban leírta, mi történt a klubban délután.

— Oldja meg az ügyet! Küldök segítséget, ha szükséges. Kapcsolatban maradunk.

A vonal megszakadt.

— Van számomra valamilyen üzenet vagy levél? — kérdezte Franco Solo a Marbella Towers recepciójánál.

- Nincs, Sir.

— Akkor kérem a kulcsomat.

— Tessék, Mister Conti.

Franco Solo azt a nevet használta, amelyre a szobát rendelték számára. Massachusettsi üzletember volt, és Roberto Continak hívták.

A lift felé menet minden szokatlan zajt regisztrált, amely nem illett a turisták szokásos, derűs, kissé egzaltált nyüzsgéséhez.

Közben gondolkodott.

Morales kubai volt. Mielőtt feleségül vette Maria Barrerát, a kubai emigránsok egyik szervezetének vezetője volt. Tehát beházasodott a maffiába. Szigorú értelemben véve, nem tartozott a családhoz. Csak hadnagy volt, a Családba beházasodott idegen. Solo biztos volt benne, hogy az öreg New York-i főkapó, a tiszteletreméltó Család feje dührohamot kapott, amikor lánya ragaszkodott hozzá, hogy egy emigráns kubaihoz menjen feleségül. Nem azért, mintha Pedro személye ellen merült volna fel kifogás, hanem mert karibi spanyol volt, nem olasz.

Ez pedig ellentmondott a családi tradícióknak. Miközben megnyomta a lift hívógombját, Franco gondolatai ismét visszatértek a Barrera-lányhoz, Maria Moraleshez.

Pedro New Yorkban, egy éjszakai klubban ismerte meg a lányt. Ez a klub a maffiavezér, a kápó körzetében volt. Ez három hónappal Maria apjának, a Család fejének halála előtt történt. Két hónappal később Maria Mexikóban hozzámert Moraleshez. Csak fél évig tartott a boldogsága— gondolta Franco —, vagyis épp csak hogy túl voltak a nászútjukon.

Morales özvegye valószínűleg nem hazudott, amikor azt mondta, hogy szerette a férjét. De vajon szerette-e még az unokatestvéreit, a Cosa Nostra szerteágazó rokonságát?

Az apja mindenesetre röviddel Mexikóban titokban megkötött házassága után megbocsátott a lányának. Különböznem ajándékozta volna neki még halála előtt az Everglades Klubot Miamiában.

A lift megállt az ötödik emeleten, ahol Franco egy tengerre néző, fürdőszobás szobát vett ki.

Bedugta a kulcsot az 507-es szoba zárjába, kinyitotta és átvágott a szobán. Azonnal a fürdőszobába akart menni, hogy lezuhanyozzon, és átöltözzön.

Valaki kitette elé a lábát.

— Beszédünk van magával — mondta egy nyers hang mellette.

A karosszék mögött bújhatott el, amíg Solo kinyitotta a szobaajtót. Amikor Franco a fegyvere után kapott, kemény, kerek cső nyomódott a hátába.

— Gyertek ki a fürdőszobából és vegyétek le az öltönyt erről a fickóról.

A résnyire nyitott ajtón két magas, karcsú, sötét és izmos alak lépett be. Mindkettőjükre ráillett az a leírás, amelyet Maria Morales adott Franco Solónak a gyilkosról. A harmadikat, aki hátulról fegyverrel fenyegette, a fürdőszoba tükreben pillantotta meg, amikor az ajtó kivágódott. Nem volt olyan karcsú és magas, mint az emberei, de ami hiányzott a magasságából, azt kiegyenlítette széles válla.

A két férfi közül, akik most előjöttek a fürdőszobából, az egyik pisztolyt fogott Solóra, és az ajtókeretnek támaszkodott.

A másik arra a falra mutatott, ahol a beépített szekrény volt.

— Menjen oda. Mister! Ismeri a játékszabályokat: lábakat szét, kezét emelje a feje fölé!

— Hogy jöttek be? — kérdezte Franco hűvösen. — Kulccsal?

- Te, fiú - mondta a rekedt hangú —, talán ez a szálloda a Fort Knox? Így kérdez egy profi? Fiú, fiú, kint is várhattunk volna magára, vagy lent a folyosón. Mit jelentsen ez? Minket nem ver át, ne is próbálkozzon, mert megjárja, mi ehhez jobban értünk. Sőt, egy hullát is el tudunk tüntetni, anélkül, hogy bárki észrevenné.

Fred, az a fickó, akinél nem volt fegyver, Franco mellé lépett, és megbökte a karját, jelezve, hogy emelje fel a kezét a feje fölé, s támaszkodjon a falnak.

Fürgén végigtapogatta Francót, s kihúzta az automatát a hevederből. Kiszedte a tárat, megszagolta a fegyvert, kisujjával végigsimította a csövét, megszámolta a töltényeket.

Aztán az ágyra dobta a fegyvert, és egy lépést oldalt lépett.

— Nincs nála más fegyver, Jack — mondta. — Nem ezzel lőtték le.

— Talán van másik fegyvere is a kocsiban — felelte a zömök, akit Jacknek hívtak. — Ez profi, Fred!

- Arra sem volt ideje, hogy kezet mosson. Tudjuk. Útközben telefonált.

— Na, jó. Akkor kapcsold fel a lámpát az éjjeliszekrényen, és nézd meg jól az ujját. Te vagy a szakember. Alaposan vizsgálj meg, ne siess!

Fred megragadta Solo csuklóját és fölfelé fordította a tenyerét. A fényhez tartotta Solo kezét és alaposan szemügyre vette. Különösen a mutató- és hüvelykujja érdekelt. Megnézte a körmét, az ujj hegyét, még meg is szagolta. Aztán elengedte Franco kezét és megrázta a fejét.

— Kezében volt a fegyver. De nem lőtt vele. Legalábbis azóta nem, mióta kezet mosott. És ez jó régen lehetett. — Fred vigyorgott. — Talán kölcsönzünk neki egy körömkefét?

— Ne bohóckodj! Biztos vagy benne, Fred?

— Abszolút biztos.

Jack az éjjeliszekrényen álló lámpa fénykörébe lépett. A hangtompító pisztolyt Solo mellének magasságában tartotta. — Tom?

A karcsú, sötét fickó, aki ugyanolyan fegyvert tartott a kezében, mint Jack, felvonta szemöldökét.

— 33-ason kívül más töltényt is találtál a szobában?

- Nem, Jack.

— Lehet, hogy félre akarsz vezetni bennünket — mondta a zömök élesen.

— Minden lehetséges — válaszolt Tom. — Nyilvánvalóan ő volt a legflegmább hármuk közül.

— Vigyük át a fürdőszobába — mondta Jack rekedten.

— Jack — szólalt meg a flegma a pisztollyal. — Próbáljuk meg kifaggatni. Fred mindenestre megengedheti a vizet a fürdőszobában.

— Ez nagyon kedves maguktól — mondta Franco barátságosan.

Fred ismét kuncogott, de ezúttal senki sem utasította rendre. Aztán a zömökre nézett. Az kurtán biccentett, miközben kigyószemével Solót bámulta, mintha hipnotizálni akarná.

— Ha megfürdetjük magát, Mister, abban nem sok öröme lesz, Lehet, hogy túl sem éli.

— Lehetségesnek minden lehetséges — válaszolt Franco.

Hallotta, amint a fürdőszobában megengedik a vizet.

— Ma az Everglades Klubban volt — mondta a zömök. — Mit keresett ott?

— Ez kihallgatás?

Tom, a flegma fickó, első ízben mutatta ki, hogy az ő türelmének is van határa. — Igen, kihallgatás. Mostanáig nem voltunk túl szigorúak magához, de ez megváltozhat, érti?

— Ott voltam a klubban. Nem titok — mondta Solo.

— Miért?

— Meghívtak.

— Nem könnyű meghívót szerezni abba a klubba, Mister — mondta Jack nyersen. — Honnan szerezte?

— Abban a rekeszben volt, ahol a leveleim. Postán kaptam. Feladó nem szerepelt a borítékon.

— Hazudik — háborgott Jack, de ezúttal Tom türelmetlenül leintette. Lehet, hogy több mondanivalója volt, mint Jacknek, csak eddig nem jutott szóhoz.

— Tehát a postával jött a meghívó — mondta Tom —, innen Miami-ból.

— Igen.

— És nem tudja, ki küldte?

— Rengeteg ember szóba jöhet — válaszolt Franco készségesen és barátságosan. — De a klub főnökére, Mister Pedro Moralesre gondolok.

Jack és Tom villámgyorsan egymásra pillantottak.

— Magával vitt egy automatát. Ott volt a zárt körű rendezvényen, ahol meggyilkolták Pedro Moralest. Ki bízta meg magát, hogy kinyírja Moralest?

Franco Solo ránevetett. — Ön túloz, Mister. Én találtam rá, amennyiben érdekli. De valaki más lőtte le.

Jack nem tudta többé türtőztetni magát. Sovány, simára borotvált arcán piros foltok tűntek fel. — Ki volt az? Mondja meg a nevét, vagy írja le a gyilkost!

Franco Solo vigyorgott.

— Inkább ülünk le.

— Ha maga volt az — szakította félbe a zömök dühösen —, máris halott. Frednek köszönheti, hogy még mindig él. Fred szakember, ami a nyomozást illeti. Azt állítja, nem maga tette. Én pedig azt mondom,

maga volt az! Mindent előkészítettünk, hogy eltüntethessük magát! Soha senki sem fogja megtalálni a holttestét! Ebben szakemberek vagyunk.. Mi...

Tom, a flegma könyökével úgy meglökte, hogy kis híján az ágyra esett. Jack nem vette rossz néven. De elhallgatott. Nyilván gyakran előfordult vele, hogy heves vérmérséklete téves következtetésekre ragadtatta.

— Jacknek teljesen igaza van — folytatta a beszélgetést Tom. — Mi szakemberek vagyunk holttestek eltüntetésében. A maga számára is mindent előkészítettünk. Mindenütt ott vannak a besúgóink is. Ezért lehettünk itt, mire maga visszatért a klubból.

— Senki sem követett — felelte Solo hanyagul —, tehát már előbb tudniuk kellett, mi fog történni a klubban.

— Így nem jutunk előbbre, Tom — sziszegte Jack. — Dugjuk be a fürdőbe.

Tom mintha habozni kezdett volna. Fred már készen is állt a fürdetéshez. Vigyorgott, amikor elkapta Solo pillantását. Levette a zakóját és az ingét, meztelen felsőtesttel várakozott. A kezén gumikesztyű volt, amely egészen a könyökéig ért. Franco Solónak most már az a rossz érzése támadt, hogy a dolog a továbbiakban mégsem lesz olyan szórakoztató, mint eddig.

— Jó. — Franco karórájára nézett. — Ha legkésőbb 5 perc múlva nem hívok fel valakit, rengeteg ember tódul majd ide, akik legalább olyan jó szakemberek, mint maga. Sőt, azt hiszem, jobbak.

Fred már nem vigyorgott a fürdőszobaszekrény tükrében. Jack bólintott, mintha végre megkapta volna a választ, amire már régóta vár. Tom egyszeriben ismét flegmának tűnt.

— Gondoltam, hogy maga mégsem olyan naiv — mondta. — Telefonáljon csak. Majd aztán tovább beszélgetünk.

— De csak a másik készülékről — felelte Franco Solo. — Ugyanis véletlenül tudom, hogyan nézett ki Morales gyilkosa. S a leírás mindhármutra ráillik!

Tom első ízben fogta fel humorosan a dolgot.

— Mióta dolgozik együtt egy hivatásos gyilkos a zsarukkal? — Ki hívóan fölnevetett, aztán fagyosan folytatta. — Telefonáljon csak, és mondja el a mondókáját. Aztán majd tovább beszélgetünk értelmesen. Nem mi öltük meg Moralest. Ha tudni akarja, ő volt a legjobb emberünk.

— Ah, bizalomért bizalmat cserébe — gúnyolódott Franco Solo.

— Pontosan — válaszolt Tom józanul. — Jack, a fürdőből semmi sem lesz!

Jack a fejét csóválta, miközben kígyószemmel figyelte Franco Solót.

— Kár lenne a vízért — mondta Fred. Sajnálkozott. Fred is sza-

dista, gondolta Solo. Elindult a telefonhoz. — Mennyi időre van szükségünk a „bizalomért bizalmat” beszélgetéshez? — kérdezte. Elég lesz negyedóra?

Jack és Tom egymásra néztek. Jack most már csak bólogatott.

— Elég — válaszolta Tom.

— Oké — mondta Franco Solo. — Tehát még egy negyedóráig feltartóztatom a barátaimat. De megmondom nekik, hogy látogatóim vannak. Hogy tudják, miről van szó.

— Hülye helyzet, nem? — tiltakozott Jack.

— Akkor nincs bizalomért bizalom, de annál nagyobb cirkusz a Marbella Towersben!

— Jó — egyezett bele Tom —, adja elő a mondókáját, maga profi! Aztán leülünk az asztalhoz, mint jó ismerősök. De figyelmeztetem magát, nem kerüli el a fürdőt. Legfeljebb mások végzik el a mi munkánkat. Elég barátunk van, akik tudják, hol vagyunk most.

— Ezt hívják patthelyzetnek - válaszolta Solo hanyagul, bár már nem olyan barátságosan, mint kezdetben.

— Telefonáljon már!

Franco úgy fordította a készüléket, hogy ne láthassák, milyen számot hív.

— Everglades Klub! — jelentkezett a vonal túloldalán egy energikus és friss férfihang.

— Mrs. Morales várja a hívásomat — mondta Solo az igazságnak megfelelően. — Kapcsolja, kérem.

— Igenis, uram.

Aztán meghallotta Maria kissé elfogódott, de semmiképp sem síró hangját.

— Maria? Látogatóim vannak. Mondja meg a fiúknak, hogy egy negyedóra, legkésőbb 20 perc múlva legyenek a hallban. Ha mégsem lennének ott, fenn vagyok a szobámban ...

A nő tanácstalan volt. — Franco Solo, maga az? Én ...

— Természetesen beszélhetünk még ma este, ha elmentek a látogatóim. Utána rögtön felhívom. — Solo letette a telefont, anélkül, hogy megvárta volna a választ.

— Bizalomért bizalmat — mondta vigyorogva. — Fred pedig legjobb, ha felöltözik, hogy részt vehessen a konferencián. Megengedik, ugye?

Franco Solo az ágyhoz ment, felvette az automatát. — Úgy gondolom, ellehetjük a fegyvereinket.

A három férfi nem szólalt meg, megvárták, amíg Solo eltette az automatát a hevederbe. Fred az ágyra telepedett, mert nem volt több szék a szobában. Franco Solo vele szemben ült le, hogy szemmel tartassa.

— Gondolom, most maguk is elmondhatják a mondókájukat, uraim — vette át a szót Franco. — Végül pedig majd én is elmondom a kommentáromat. Aztán meglátjuk, ki milyen lapot tart a kezében, s hogyan tudja használni.

— Rendben van, hallottam a hangját — mondta Tom energikusan. — Ő volt az. Jól ismerem a hangját. Ez a fickó nem lehetett a gyilkos. Nem érdekes, milyen volt Maria kapcsolata a férjével, a gyilkosával nem beszélt volna így.

— Magának komputerfülei vannak? — kérdezte Franco.

— Jó füleim vannak, Mr. Solo — ismerte el Tom halványan vigyorgva. Számomra a maga telefonhívása döntő volt. Ha blöffölt volna... — Tom vállat vont.

— Akkor mi történt volna?

Fred az ágyon kuncogott. — Maga most már halott lenne — mondta.

Tom volt a három férfi főnöke. Öt percig beszélt, anélkül, hogy a másik kettő félbeszakította volna.

— Elmondom, amit tudnia kell — kezdte —, amit pedig maga elhallgat előlünk, könnyen megtudhatjuk. De mielőtt elmegyünk innen, mindent tisztáznunk kell. Rendben van?

— Felőlem — válaszolt Franco hűvösen.

— Pedro Morales volt a kubai emigráció vezetője. Értesített bennünket. Segítenünk kellett volna magának.

— Nekem? — kérdezte Franco meglepetten.

— Nincs sok időnk. Maga korlátozta az időnket. Tehát hagyjon beszélni.

— Jó.

— Egy fiatal hölgyel kellett volna elhagynia a klubot. A fiatal hölgyet aztán lekapcsoltuk volna magáról, úgysem tudott volna mihez kezdeni vele. Meg kellett volna magát védenünk az erőszaktól is, ha esetleg az Everglades Klub zártkörű társaságához tartozó más urak nem értettek volna egyet azzal, hogy maga rabolja el a hölgyet.

— Elrabolni? Tényleg ezt mondta Morales?

Tom hűvösen végigmérte. — Ha magának jobban tetszik a kísérni szó, mondja így. Szívesebben részt vettünk volna mi magunk a rendezvényen, hogy egyszerűbben elintézhessük az egészet. De Morales azt mondta, lehetetlen. Felkért erre valakit, aki bennfentes, ahogy ő fogalmazott.

— Úgy érti, valaki, aki a maffiához tartozik?

— Maga mondta.

— Tovább.

— Megtudtuk, hogy Moralest lelőtték. Nem sokkal a gyilkosság után már értesültünk róla. Tudtuk, maga hogy néz ki, csak a nevét nem ismertük. De végül is a név semmit sem jelent manapság. Ebben igaza van, gondolta Franco Solo. — Bizonyára a vendégeit sem Jacknek, Tomnak és Frednek hívják a valóságban.

— Ön elsőként hagyta el a klubot, és meglehetősen sietett. Ezt is rögtön megtudtuk. És a hölgy nem volt magával. Ehhez járult még, hogy kaptunk néhány információt magáról, és az megváltoztatta a véleményünket. Ezért vártuk itt.

— Ez minden? — kérdezte Franco Solo.

— Nem egészen. — Kezdetől fogva kételkedtünk abban, helyes-e, hogy Morales összeadta magát a maffiával.

— Beházasodott a maffiába — javította ki Franco Solo.

— Az ugyanaz. Bizonyos előnyökhöz jutott ezáltal. Na, mindegy. Igazunk volt. Morales meghalt.

Tom hátradőlt a székén. — Akarja hallani az elgondolásunkat, Mister Solo?

— Természetesen.

— A Cosa Nostrában a nézeteltéréseket gyorsan és végérvényesen szokták megoldani. Többnyire egy harmadik személy által, akit egyáltalán nem is kevernek az ügybe. Távolról hozzák ezt az embert, és alaposan megfizetik. S ezek a bérgyilkosok, ha teljesítették a megbízatásukat, ismét elutaznak. Alapjában véve nem is érdekli őket az egész. Csak egy megbízatást teljesítenek.

Jack nem bírta tovább. Előrehajolt, egész arca vörös volt a visszafojtott indulattól. — Morales megbízott magában. Maga elmondta ezt a Cosa Nostrának. A maffia aztán azzal bízta meg magát, hogy intézze el. Maga valószínűleg segítőtársat alkalmazott, és csak az utasításait adta ki. Bűzlik ez a dolog! Ez az egész ezeknek az amerikai spagettizabálóknak az aljas játéka! Én ...

— Hallgass el, Jack. Amíg nincsenek bizonyítékaink, uralkodj magadon! — mondta Tom, és az órára nézett. — Van még öt perce a kommentárra, Mister Solo.

— Nem öltem meg Moralest, és segítőtársam sincs. Ha maguknak valóban olyan sok besúgójuk van a városban, tudniuk kell, hogy az igazat mondom.

— Maga is a barátairól beszélt, Mister Solo.

— Kinek nincsenek barátai? Valószínűleg igaza van abban, Tom, vagy bárhogy is hívják, hogy Moralest a maffia intézte el. De nekem ehhez semmi közöm. Arra kértek, hogy hozzak el egy hölgyet a klubból. De erről már csak a klubban értesültem. Azelőtt fogalmam sem volt róla, mit akarnak tőlem. — Solo az órájára nézett. — Akkor halottam meg a lövéseket, amikor Morales éppen hozzám beszélt. Bero-

hantam a dolgozószobájába, aztán az ablakon keresztül követtem azt a férfit, aki valószínűleg lelőtte. A férfi magas, karcsú, izmos, sötét típus. — Franco Solo mosolygott. — Így írta le a gyilkost Mrs. Morales. — A leírás alapján akár én magam is lehettem volna. Vagy Ön. De ezt már mondtam is magának.

— Ez minden, Mister Solo?

Franco Solo az órájára nézett. — Lejárt az idő — mondta vállat vonva.

Jack ökölbe szorította kezét az asztalon. — Többet hallgatott el, mint amennyit elmondott nekünk. Figyelmeztetem Önt, Mister. Ismét el fogunk jönni. Nem hiszek Önnek.

Tom felemelkedett. Barátai követték a példáját. Fred az ajtóhoz ment. Jack megállt Tom mellett az asztalnál, jobb kezét a hajtókáján tartotta. Tom áthatóan nézett Franco Solóra, és egy névjegykártyát dobott az asztalra.

— Jacknek igaza van — mondta, — Maga többet hallgatott el, mint amennyit elmondott nekünk, Mister Solo. De szemmel tartjuk magát. S azt ajánljuk, önként informáljon bennünket. A kártyán megtalálja a telefonszámot.

— Miről informáljam önöket, Tom? — kérdezte Solo hanyagul, anélkül, hogy a kártyára pillantott volna.

— Morales gyilkosáról. S amennyiben meggondolja, és mégiscsak el akarja vinni a fiatal hölgyet a klubból, megígértük Moralesnek, hogy megszabadítjuk magát a hölgytől. Így vagy úgy, de be fogjuk tartani az ígéretünket.

— Van még valami?

— Igen, egy figyelmeztetés. És egy kérés. Élve akarjuk Morales gyilkosát. Lehetőleg élve. Mindegy, hogy ki vagy mi ő. Világos?

— Igen. S mit kapok mindezért?

— Azt az ígéretet, hogy nem fogjuk tovább zaklatni, Mister Solo. Hiszi vagy nem, ez többet ár egy vagon pénznél. Hisz végül is, ha átlukasztjuk a koponyáját, már nem olyan kellemes az élet. Adios!

Fred kinyitotta Tom előtt az ajtót. Aztán követte a folyosóra.

Jack lépett ki utolsónak.

Amikor becsapódott az ajtó, Franco Solo megrázta a fejét. A névjegykártyát zsebre vágta anélkül, hogy egy pillantást vetett volna rá. El akarta felejtetni ezeket a fickókat, amilyen gyorsan csak lehet. Nagyjából ugyanazt akarták tőle, mint Maria Morales, de ők még pénzt sem ajánlottak föl ezért.

Hátradólt a széken, s ismét felidézte Maria hangját: — Mindent megkaphat tőlem, mindent.

Ügyanebben a pillanatban meghallotta a zajt a folyosón. Felugrott Plopp-plopp-plopp. A folyosón lövések dörrentek.

Solo előrántotta az automatát a hevederből, jobb lábával kirúgta az ajtót, és összegörnyedve kiugrott a folyosóra.

A folyosó végén egy halott feküdt. A fürdetés és a nyomolvasás specialistája volt az. Fred nem értett olyan jól a fegyverhez, mint kolégái. Igaz, még kinyújtott jobb kezében fogta a fegyvert, de elfelejtette kibiztosítani, mielőtt meg akarta húzni a ravaszt. Három lövést adtak le rá, egyet a fejére, kettőt a testére. Mit is mondott az előbb a barátja? Kilyukasztott fejjel nem túl kellemes az élet...

Franco Solo mindezt egyetlen pillantással felmérte, miközben átlépett a holttesten. Jobbra mellette a lift kapcsolótábláján a fények azt jelezték, hogy valaki felfelé igyekszik a lifttel. A lépcsőházba vezető ajtó még mozgott. A halott férfin kívül senki sem volt a folyosón. A lift megállt a legfelső emeleten. Fönt egy tetőterasz volt az igazgatóság és az állandó vendégek számára, akik nem akartak elvegyülni a turisták tömegében.

Franco Solo a tűzlépcsőhöz rohant. Egészen fentről gyors léptekeket hallott, aztán hangos csattanást, amelyet visszavertek a falak. Üvegcsörömpölés. Egy bot csattanása. Franco Solo a fal mentén rohant felfelé. A lépcsőfokok megvédték, mint egy páncél. Csak botütéstől óvakodott. Tompa kattanással bevágódott egy vasajtó. Solo most már kettesével vette a lépcsőfokokat. Amikor elérte az utolsót, üvegkupolát látott maga fölött. Egy golyó hosszan megkarcolta, mintha valaki fejjel lefelé végigszánkózott volna az üvegen.

A kupolát sötétpirosra festette a naplemente. Fény villant, mintha hullócsillag húzott volna át az égen. A lövés zaja alig volt hallható. Solo kirúgta a vasajtót.

Széles teraszt látott maga előtt, akkorát, mint egy hokipálya. Derékig érő üvegfal határolta. A falon túl, a mélyben a tenger hullámozott hatalmasan, mintha a világ végéig érne. Mint kivágott képek, álltak a pálmák a sötétvörös ég előtt. A teraszon smaragdzöld csempék közt fodorózott egy úszómedence enyhén vöröses vize.

Valami hosszúkás dolog lebegett a vizen, s kis buborékok törtek fel belőle. Franco Solo megpillantott egy felfúvódott zakót, mintha az a valami az anyag alatt úszóövet hordana. De csak a zakóba szorult levegő miatt történt, hogy az a valami az úszómedencében lassan merült el, nem pedig gyorsan, mint azt a súlya alapján várni lehetett volna.

Annak a valaminek ott göndör, fekete haja volt. A zakó színéről és a gombokról Solo felismerte Jacket, aki most lassan, elsüllyedt a vízben.

Tehát már csak Tom maradt életben a három emberből, akik fölkeresték őt a szobájában.

Franco Solo erre a gondolatra keserűséget érzett. Blöffölt, amikor azt mondta, hogy „barátai” még egy negyedóraig türelemmel várják. Egyáltalán nem voltak barátai, akiket Maria Morales a szállodába küldhetett volna. Tom most nyilván azt feltételezi róla, hogy csapdába csalta őket, ahelyett hogy a bizalomért bizalmat adott volna cserébe. Világos, Tom és barátai többet hallgattak el Solo elől, mint amennyit elmondtak. De az, amit elmondtak, valamiképpen beleillett ebbe a különös délutánba.

Hol lehetett a túlélő Tom? Ha Franco Solo állítólagos „barátai” ellen harcol, akkor most Solót is társai gyilkosának kell tartania.

Franco körbepillantott a széles teraszon. A cserepes pálmákon és dísznövényeken túl, szögletes árnyként bújtak meg a nyaralók és szállodák tetőteraszai. Baloldalt az első ház üvegezett frontján torkolattűz fénye villant. Csak tükörképe volt a valódinak, amely a pálmák mögül, a tetőn lobbant fel. Az egyik üvegfal fölött, egy bokorból másodszor is felvillant a fény. Aztán még egyszer lőttek.

A két utóbbi lövés hangosan dördült el, míg az első nem szólt hangosabban, mint amikor egy behűtött pezsgősüveg dugója kirepül.

Solo összegörnyedve átrohant a dísznövényekhez, amelyek a terasz szélén nőttek. Mögöttük egy második terasz húzódtott, majd azon túl, alacsony üvegfallal elválasztva, egy harmadik. Mindegyik nyaralónak megvolt a maga tetőkertje, s ezek mindegyike ideális búvóhely volt egy orvlövésznek.

Valamelyik házban most felgyulladt a villany, és a terasz egy részét sárga fényárral öntötte el. A bokrokból azonnal lőttek.

Ezzel szinte egy időben valaki élesen felsikoltott. Franco Solo lebu-kott az üvegfal mögé. A második kékcsempés úszómedence magasságában állt. Az uszoda mögötti bokrokban, amerre az első két nyaraló közti válaszfal húzódnak, megmozdult egy árnyék. Az előbbi helyről most ismét, lövés dörrent. Solo haját erős széllelés borzolta. Rám is lőnek, gondolta Franco dühösen. Vagy talán Tom áll ott a második ház előugró falán, és meg akarja bosszulni rajta barátai halálát?

Franco átmászott az alacsony falon, és átgurult az első ház kertjén. Amint az úszómedence csempés peremén végigmászott, néhány sáradarab az arcába csapódott. Villámgyorsan továbbkúszott. Ilyen kis fény mellett nem lehetett megállapítani, ki kire lő.

Ő maga még egyetlen lövést sem adott le. Amint elérte az úszómedence végét, a válaszfal melletti dísznövényeknél álló ember ismét fel-emelkedett. A fény, amely egy másik kertben villant föl, elég volt ahhoz, hogy Franco világosan kivegye az alakját. — Lapos lövéshez elegendő fény — gondolta Solo dühösen, miközben előrántotta az automatát.

De nem lőtt. Az árnyék Tomé volt. Franco felé fordult. És neki is automata volt a kezében, ezúttal hangtompító nélkül.

— A pokolba! — mondta az árnyék, és felemelte a jobb kezét.

— Peng! — hallatszott a túloldali fal mögül. A következő pillanatban Tom sziluettje megrezsent. Összerogyott, és bizonytalanul forgatta a kezében az automatát.

Solo elbújt a dísznövények közt.

— Sajnálom — mondta. — Nem ismerem a fickókat. Hányan vannak?

— A pokolba! — ismételte meg Tom még egyszer. Meg kellett támasztani a jobb karját. A könyökét találták el. — Balkezes vagyok ... Kinyírnak így is ...

Franco mellette kuporgott a falnál.

— Mondom, hogy nem ismerem a fickókat. A fenébe is, hányan vannak?

— Egyszerűen lelőtték Fredet, amikor a folyosón...

— Hányan vannak?

— Négyen. Egyikük odaát a nyaralóban. — Tom balra mutatott. — Egy másik a túloldali ház falánál. Ketten pedig a harmadik ház kertjében, ahol a villany ég. Azt hiszem, egyiküket eltaláltam. — Jacket is eltalálták. A személyzeti terasz úszómedencéjében fekszik.

— Az ördögbe — Tom eddig nyilván azt hitte, hogy a kolerikus vérmérsékletű Jack fedezi. — Vagyis elmondhatom az utolsó Miatyánkot!

— Mindig azokkal tartok, akik kevesebben vannak — válaszolta Franco Solo vigyorogva.

A második ház falától elvált egy árny, és feléjük rohant. Mélyen alattuk felvisített egy rendőrautó szirénája, nyilvánvalóan a Marbella Hotelhez igyekezett. A sziréna hangja egyre hangosabb lett.

— Vissza, ember — ordított Solo. — Vissza, vagy lövök.

A feléjük rohanó árny hirtelen lefékezett, aztán balra ugrott, és nagy csobbanással levetette magát az úszómedencébe.

— Feküdj — mormolta Tom a foga közt. Solo ösztönösen megfogadta a tanácsot. Ez mentette meg az életét, mert a harmadik házból hirtelen veszettül lövöldözni kezdtek. Egy géppisztoly okáda egyfolytában a tüzet. Francót borotvaéles üvegszilánkok borították el, nekicsapódtak a tarkójának, pengeként vágtak a fülébe.

Amikor végre abbamaradt a géppisztoly kelepelése, lentről már a szirénák több szolamú kórusa hallatszott föl.

A lövöldözés megszűnt. Csak üvegcsörömpölést lehetett hallani. Aztán kialudt a fény a harmadik házban. Franco Solo úgy döntött, hogy egy pillanatra megbízik Tomban. Átvette magát az üvegfalon abba a kertbe, amelynek úszómedencéjébe az előbb belevetette egy férfi magát, mielőtt megszólalt volna a géppisztoly.

A víz még mozgott, de a fickó már eltűnt.

Franco keresztülment a második ház kertjén, és minden pillanatban várta az ütest a mellén. De a lövés elmaradt. Átmászott a következő falon is. Semmi. Csak egy vérfolt a fűben, majd vérnyomok egészen a ház összetört üvegajtájáig.

Olyan gyér volt a világítás, hogy Franco nem tudta kivenni a részleteket. A lövésre kész automatával az összetört teraszajtóig futott. Egy szilánk a zakójába akadt, amikor keresztülpréselte magát az üvegajtón. Végignézett a félhomályos szobán.

Az egyik ajtó félig nyitva állt. Egy állólámpa feküdt keresztben a sötét padlószőnyegen. Egy üvegasztalon átfutott a vöröses esti fény.

Az egyik sötét sarokból, egy felborult kárpitozott szék mögül halk nyögés hallatszott.

Solo ujját az automata ravaszán tartva, odament. A fotel mögött egy férfi feküdt. Alacsony volt, díszes házikabátot viselt, és világos szövetből készült nadrágot. A szeme csukva volt, vékony szálú ősz haja alatt csúnya véraláfutás látszott.

Valaki leüthette. Ez az idős férfi aligha tartozott a teraszon lövöldöző „barátok” közé.

Franco meggyőződött róla, hogy a férfi koponyáját nem törték be. Aztán az ajtóhoz szaladt, amely keskeny folyosóra nyílt. Semmi. Csak a huzat futott végig a hátán. A nyaraló ajtaja szélesre volt tárva.

Franco szétnézett a fényárban úszó Miami Beach-be vezető úton, de nem látott senkit.

Lentről a rendőrautó fénye egészen a lugas korlátjáig világított.

Franco kihajolt a korláton.

Pontosan alatta, a szálloda előtti járdán apró, sötét árnyék feküdt. A rendőrautó fényében sokan állták körül a mozdulatlan alakot.

„Barátai” nyilván kidobták halott vagy súlyosan sebesült társukat a korláton a rendőrség lába elé, mikor meghallották a szirénát. Valószínűleg így akarták feltartóztatni a rendőrséget, s biztosítani visszavonulásukat.

Elgondolásuk bevált. A rendőrségnek elég munkát jelentett, hogy távol tartsa a kíváncsiskodókat.

Franco mögött megmozdult a ház ajtaja. Solo megfordult. Tom állt ott az esti égbolt sötétvörös fényében.

— Még találkozunk, pokolfajzat — mondta lihegve. Aztán lerohant a lugas felé, és eltűnt valahol a tetők árnyékában. Franco Solo ellenkező irányba futott. A rendőrséggel való találkozás nem használt volna neki.

Egy látogatás Maria Moralesnél jobban megfelelt a hangulatának.

A Marbella Szállótól két mérföldnyire, egy telefonfülkéből hívta fel Mariát. A szállodában a rendőrség most bizonyára még a zsebkendőit és prospektusait is átvizsgálja.

— Mit parancsol, uram?

— Mrs. Maria Moralesszel szeretnék beszélni.

— Attól félek, most nem beszélhet vele, uram.

— A zsaruk? — kérdezte taláломra Franco.

— Ön tehát már tudja?

— Persze, hogy tudom — felelt Franco türelmetlenül.

— Mrs. Moralesnek fontos megbeszélése van Mr. Mario Mendozával, uram. A rendőrség már egy órával ezelőtt távozott a klubból.

— A klubban folytatják a megbeszélést?

— Nem, uram.

— Tehát az elhunyt lakásán beszélgetnek?

— Nincs kommentár, uram — felelt az energikus hang óvatosan.

— Köszönöm — Franco letette a kagylót.

Moralesék villája a klubból nem messze állt a tengerparton, dísznövények között, sorompó védelmében. Azt, aki nem a milliomosok kasztjához vagy Morales közeli rokonságához tartozott, már a telek határán megállították, nem engedték be a villába. A villa telefonszáma titkos volt, Solo nem ismerte. Csak azt tudta, hogyan juthat el oda. Útközben kellett kitalálnia, hogyan kerülhet be a villába.

Franco Solo Clearwater felé indult a Lincolnnal. Előkelő kis éttermek teraszai előtt hajtott el, amelyek tarka fényözönt zúdítottak rá. Amikor jobboldalt a legyezőpálmák közt feltűnt előtte az Everglades Klub fényreklámja, bekanyarodott balra egy szűk magánútra, amely a sötét laguna felé vezetett. A villa egy kis félszigeten állt. Saját jachtkikötője volt, parkja golfpályával és egyéb szórakozási lehetőségekkel. Ott, ahol a magánút elérte a villa parkját, egy útépítő cég annyira elmélyítette a földnyelvet, hogy a villa gyakorlatilag egy szigeten állt. A szárazföldről a parkba kis híd vezetett, amelyen sorompó és őrházikó állt. Csak a hídon át lehetett bejutni a villába.

„Az út most lejtőssé vált. Nemcsak a mesterséges sziget bejáratául szolgált, amelyen a Morales-villa épült, más létesítményeket is meg lehetett így közelíteni: egy sor tengerparti villát, csónakkölcsonzót. Ezeknek közvetlenül a híd mellett hatalmas parkolóhelyük volt.

Ide hajtott Franco Solo a Lincolnnal, és egy Land Rover mellé állította a kocsit. Tudta, hogy a csónakkölcsonzó tulajdonosa nincs jóban szomszédjával. A férfit Charles Redwoodnak hívták, egykori Key West-i tengerésztiszt volt, a vietnami háborúban elvesztette a fél lábát. Megtakarított pénzéből és abból a kártérítésből, amit az állam fizetett neki, vásárolt magának itt a tengernél egy kis telket, és kölcsonzót létesített sporthorgászok és hétvégi kapitányok részére. Red-

wood tipikus jenki volt — vörösesszőke, szeplős és kiegyensúlyozott. Nem kedvelte a hangos, beszédes, temperamentumos latin-amerikaiakat. S különképp nem azokat, akik törvénytelenül jutottak nagy pénzekhez. Ha ez a kettő együtt volt meg valakiben, az olyan felháborodást váltott ki belőle, hogy epegörccsöt kapott tőle. Franco Solo előző megbízatása teljesítésekor ismerkedett meg vele, igaz, hogy ennek már fél éve.

Redwood naplemente után zárta be az üzletet. De jó barátai és állandó kuncsaftjai számára Miamiban volt egy kis kocsmája, amelyben maga készítette el néhány kiváló specialitását, s olyan bort adott az étel mellé, amely legalább olyan jó volt, mint a sültjei.

Franco a stégen talált rá, ahol egy vitorlás hajó mázolásával foglalkozott.

— Jó estét, Charly — üdvözölte Franco Redwoodot jókedvűen.

A volt tengerésztiszt tarkójára tolta sapkáját és összehúzta a szemét.

— Ó, maga az — mormogta, és bemártotta ecsetjét a festékbe. — Ismét szabadságon?

— Szolgálati ügyben vagyok itt — válaszolt Franco Solo.

A csónakkölcsönző festékes kezét bámulta, majd terpentines ronggyal lemosta a festéket az ujjairól. Elvigyorodott és kezét nyújtott Francónak. — Szolgálati ügyben, hm. Ha akarja, szívesen segíték, Franco.

— Robertónak hívnak, Charly.

— Ez az, ami annyira tetszik nekem, fiam — mondta az extenzív rész kacsintva. — Állandóan változtatja a nevét. De ha maga itt van, akkor biztosan büzlik valami. — Vállán át a sziget irányába mutatott.

— Ma szokatlanul jó hangulatban van — felelt Franco Solo. Igyekezett éreztetni, hogy olyan társadalmi körökkel kapcsolatos feladatok megoldásán dolgozik, amelyek Redwoodot mindig is ingerelték. Ezzel rögtön megnyerte az extiszt szimpátiáját, és értékes felvilágosításokat is kapott. Redwood őt, Franco Solót valószínűleg az FBI vagy más, titkos szervezet ügynökének vélte. De Redwood sohasem kérdezett rá közvetlenül a foglalkozására. Csak közvetve adta Solo értésére, mit is gondol róla.

— Van rá okom, hogy örüljek — felelt az extiszt. — Az előbb tudtam meg a hírekből, hogy a szomszédomat az Everglades Klubban ismeretlen tettes agyonlőtte. Úgy halt meg, ahogy a fajtájához illik. — Az extiszt vigyorgott. — Nem éhes, barátom?

— Egy kicsit. De nincs időm enni, Charly.

— Kár. Szívesen készítettem volna egy sültet, s egy üveg bort is kibontanék. Nem vagyok kárörvendő, de jó okom van az ünneplésre. — Vállán át a kivilágított villa felé bökött. — De maga akar tőlem valamit, barátom. — Elővett egy csomag gyűrött cigarettát az overállja zsebéből, és kivett egy szálát.

Franco Solo tüzet adott neki. — Felvilágosításra van szükségem. A cigaretta fényében a szeplős arc ismét komolynak, szinte mogorvának tűnt. — Kérdezzen.

— Az utóbbi időben sokan megfordultak a szomszédjánál?

— Partykra gondol, murikra?

— Bármire, ami feltűnt magának, Charly.

— Nos, volt itt néhány jacht, amelyet csak milliomosok tudnak maguknak megvásárolni és fenntartani.

— Itt vannak még ezek a jachtok?

— Nem, tegnap mind elhajózott délnek.

— Dél felől is érkeztek?

— Nos, azt hiszem, állandóan a Karib-tengeren járnak. Elég sziget van arrafelé, ahol nagyszerűen szórakozhat az ember. Rengeteg lány volt a fedélzetten. Csinosak,

— A lányok itt maradtak?

— Hm. Nem szoktam távcsővel kémlelni a szomszédos házat.

— De elképzelhető?

— Ezen a környéken minden elképzelhető.

— Mi volt itt ma? Sok autó járt itt, sok látogató jött.

— Rengeteg kuncsaftom volt, de innen nem téveszthető szem elől a híd azzal az átkozott örbódéval. Rengeteg kocsí jött ma ide. Mintha valamilyen jubileumot ünnepeltek volna. A legkülönbözőbb államokból jöttek ide kocsik. Az ilyesmi feltűnik.

— Milyen, államokból, Charly?

— Hm. Egy Buick Texasból, egy Cadillac Nevadából, egy másik Cadillac — sárga rendszámtáblája volt — Arizonából, és egy Mercedes! Igen, a Mercedesnek kék rendszámtáblája volt, tehát Kaliforniából jött.

Franco Solo utánagondolt. Az Everglades Klub parkolójában nem látott kaliforniai Mercedest. De elképzelhető, hogy a kocsí a klub mögött parkolt.

— Tehát négy kocsit látott. Nem volt több?

— Rengeteg kuncsaftom volt, mint már említettem. És hátul nincs szemem.

— Még a szigeten vannak ezek a kocsik?

— Nem.

Franco csalódott arcot vágott. Az extiszt rávigyorgott.

— Ha jobban érdeklik az autók, mint a villa tulajdonosának halála, talán még szolgálhatok néhány információval. A kaliforniai Mercedes és a nevadai Cadillac ma estefelé ismét megjelent. Úgy száguldottak keresztül a hídon, mintha nyomukban lennének a zsaruk. De senki sem üldözte őket. Pár óra múlva pedig megérkezett Mrs. Morales Coupéja.

— Ez a Mercedes és a nevadai Cadillac... nem látta, ki ült bennük?
— Semmit sem láttam. Csak a megvilágított rendszámtáblát. Sötét volt már.

— És itt van még a két kocsi?

— Megesküdnék rá, hogy még itt vannak.

— Megtenne nekem egy szívességet, Charly?

— Ha végezetül eszik velem egy sültet, akkor szívesen. Ez esetben felírom magának a két kocsi rendszámát.

- Oké, Charly. A rendszámot és minden mást, amit észrevesz a kocsikon.

— A bent ülőket is figyeljem meg?

— Ez több, mint amit elvárhatok magától. Ja, és át akarok menni a szigetre.

— Ohó! — Redwood a homlokát ráncolta. — Egyszerűen csak át akar sétálni a hídon, és jelentkezik a sorompónál? Lefogadom, hogy nem engedik át. Senkit sem engednek át, akinél fegyver van. Franco zakójára bökött, és kacsintott. — De egy csónakkal sikerülhet, ha valaki ismeri a járást.

— Maga tudja, hol lehet átjutni, Charly?

— Persze, hogy tudom — Charly kuncogott. — Mrs. Morales magával hozott New Yorkból egy szobalányt, aki nem szimpatizál ezekkel a maffiózókkal. A lány romantikus alkat, szereti a holdfényt és a titkos randevúkat. Maga most profitálhat ebből, fiam. Jöjjön csak, elmagyarázom, merre menjen. Odaát rengeteg az elektronikus embercsapda.

Redwood kölcsönadott neki egy kis felfújható gumicsónakot evezővel. Solo csendben kiemelte a csónakot a vízből, és eldugta egy nagy bokornak a mocsárból kiálló gyökerei közt. Átmászott a gyökereken, és elérte a park száraz gypét. Az éjszakai égbolt felhőtlen volt, számtalan csillag ragyogott rajta. Piros salakkal beszórt út vezetett a tenispálya felé. Jobbra tőle, virágzó díszbokrok közt, megpillantotta a golfpálya jelzőzászlócskáit.

— A golfpálya felé menjen — tanácsolta az extiszt. — Akkor nem lehet semmi baj. De ne fusson a réten át egyenesen a ház felé, és ne keressen fedezéket a bokrok közt. Ezzel működésbe hozza a néhány riasztót és tévémonitort a villában.

Solo összegörnyedve haladt a következő jelzőbotig. A golfpálya a villa teraszáig nyúlt. A kocsielfjáró és a parkoló a ház másik felén, a hosszúka villa nyugati oldalán volt.

A vastag terméskő falat nagy üvegfelületek törték meg. A nyaraló a kert legfelső teraszán állt. A villa keleti üvegfala ki volt világítva.

Egy férfi járkált fel-alá a virágvázak és kerti lámpák között. Vadul hadonászva magyarázott valamit, egy asszony hallgatta.

A magas, ruganyos Francónak nem okozott komoly nehézséget, hogy a kert teraszain átjutva a ház közelébe jusson. Mielőtt elérte volna a villát, gyors egymásutánban két ajtó csapódását hallotta. Aztán felbőgött egy autómotor, s nem sokkal később egy másik is.

Franco az ajkába harapott. Talán a ház nyugati oldalát kellett volna előbb megnéznie, hogy szemügre vehesse az ott parkoló autókat. Majd rögtön megnyugtatta magát, hogy ezt Redwood majd megteszi helyette. Az öreg két olyan autóról beszélt, amelyek délután ismét megjelentek a villánál. A jelek szerint helytálló volt a megfigyelés.

Franco Solo látta a távolodó kocsit táncoló fényét. Aztán meglátta a második autót is, amely az első nyomában volt. Magát a két autót nem látta, csak a tetejükét, amint elhúztak az alatta levő úton. Solo ismét a fölötte emelkedő terasz felé fordult. A korlátba kapaszkodva felhúzta magát, s most már a barna kövekkel kirakott teraszon állt.

Az üvegfal mögött járkáló férfi ugyanebben a pillanatban megállt. Megfordult, kinyitotta a teraszajtót, és kilépett. Magas volt, karcsú, sötét és izmos. Jobb kezében egy 38-as pisztolyt tartott. A nő is felállt a helyéről, és kinézett a teraszra, amelyet hirtelen lágy, aranybarna fény világított meg.

— Ne csinálj ostobaságot — mondta a nő gyorsan. — Ez Franco Solo!

— Bemutatom Mario Mendozát, a klub üzletvezetőjét — mondta Maria Morales. Most fekete ruhát viselt.

— Miért nem a hídon át jött? — kérdezte Mario Mendoza homlokát ráncolva.

Betessékelték Solót a házba. Felbukkanása okozta meglepetésük hamar elmúlt. Solo rámosolygott az Everglades Klub üzletvezetőjére, miközben gyorsan szemügre vette.

Jóképű fickó volt. Csinosabb Moralesnél, és még a halántéka sem ősült. Ugyanaz a típus volt. Kékesfekete, hullámos haj, férfias profil. De furcsán, keményen beszélt. Franco nem ismerte fel, milyen akcentussal.

— Jobbnak láttam kerülőutat választani — válaszolta.

— Miért? — Az üzletvezető sötét szeme összeszűkül.

— Te nem tartozol a családdhoz, Mario. Különben nem tetted volna fel ezt a kérdést — mondta Maria, aki most úgy ült le, hogy szemből szemügre vehesse Franco Solót. Solo két állólámpa közt egy nagy bőrpuffra ült.

Mario Mendoza az üvegfalnál állt, a széles kárpitozott pad mellett, amelyen a fiatal özvegy most keresztbe tett lábbal lassan hátradőlt. Az üvegfal oldalán rusztikus bár állt, hat üres whiskypohárral. A pult előtti bárszékeket két csoportba tolták össze — két szék bal-, négy pedig jobboldalt állt. Franco Solo mindezt a szeme sarkából regisztrálta, miközben látszólag, csak Mario Mendozát tanulmányozta.

— Ez bonyolult játék, sok ismeretlen lappal. Nem jöttem volna ide, ha nem bízhattam volna meg Mrs. Moralesben. Lefogadom, hogy még a zsaruknak sem említette a nevemet.

Solo még mindig szeretetre méltóan mosolygott, de Mendoza nem mosolygott vissza.

— Nem értem, mire céloz ezzel.

— New Yorkban ismerkedtem meg Maria Moralesszel. Nem mesélt erről magának?

— Nem.

— Azt hiszem, én ezt jobban el tudom magyarázni — avatkozott gyorsan a beszélgetésbe Maria Morales. — Amikor még New Yorkban éltem, és családunk két tagja Solót üldözte, megmutattam neki egy titkos kijáratot, amely a lakásból, ahol voltunk, a szomszédos telekre vezetett.

— Maria két gyilkos maffiózót nevez a család két tagjának — egészítette ki az elbeszélést Franco Solo még mindig megnyerően mosolyogva. — Azóta tudom, mit gondoljak Mrs. Moralesről. Végül is még élt az apja, amikor megmentette az életem.

— Mit gondol maga Mariáról? — A klub vezetője még mindig a homlokát ráncolta.

— Hogy önfejű, önállóan cselekszik, és nem követi mindenben a Család elképzeléseit. Lefogadom, hogy igazam volt, amikor az előbb azt állítottam, hogy nem köpött be a zsaruknak. Igaz, Maria?

— Igaz — mondta Maria kissé kényszeredett mosollyal.

— S még kevésbé beszélt rólam azoknak a maffiózóknak, akik összegyűltek a klubban. Igaz?

— Természetesen nem beszéltem magáról.

— Hogyhogy „természetesen nem?” — kérdezte Mario Mendoza. Most Solo is keresztbe tette a lábát. — Mert minden maffiózó halálos ellensége vagyok, mióta az apámat és a testvéremet kinyírták egy bombával, ami a kocsijukban robbant.

— Pedig maga is úgy néz ki, mint egy maffiózó.

— Az apám az volt. Én nem vagyok az, Mister Mendoza. Csak külsőleg hasonlítok hozzájuk, mivel én is olasz származású vagyok. És mi a helyzet önnel, Mister Mendoza?

— Micsoda kérdés? Én itt alkalmazott vagyok.

— Egy maffiaklub vezető alkalmazottja. Gondolom, tudja, kinek dolgozik.

— Ki akar hallgatni?

Franco Solo hidegen mosolygott. — Tudnom kell, melyik oldalon áll, Mendoza. Az én oldalamon, vagy a maffiáén. Maria ma délután megkért, hogy találjam meg a férje gyilkosát. Érvényes még a megbízásom? — Franco kérdően nézett Maria Moralesre.

A nő bólintott.

— Láthatja, Mendoza. A megbízatásom érvényes. Tehát válaszolnia kell néhány kérdésemre. A gyilkos magas volt, sötét bőrű és izmos. Nyilvánvalóan mindkettőnkre illik a leírás. Ez tény. Hol volt a gyilkosság időpontjában?

— Az ördögbe!

— Ne izgassa föl magát, Mendoza. A zsaruk nem tartóztatták le; pedig az ő kérdéseikre is felelnie kellett. Tehát?

— A klub emeleti irodájában voltam.

— Aha. És aztán?

— Mrs. Morales segítségül hívott, amikor felfedezte a gyilkosságot. A klub minden helyiségében van hangszóró. Épp a konyhában voltam, hogy az ünnepségre előkészítsek egy kis büfét. Az aukció résztvevői számára rendeztük volna lent az alagsorban.

— De maga nem azon a csigalépcsőn jött le, amelyen Maria.

— Ezt maga is tudja. Kopogtam az iroda ajtaján, amelyet maga zárt be.

— Vannak-e tanúi, akik igazolhatják az alibijét, Mendoza?

— Az alkalmazottak szétszóródtak a klubban. Pont olyan jó az alibim, mint a magáé, Mister Solo.

— Ne hamarkodja el a következtetéseit, Mendoza. Maria bizonyíthatja, hogy én nem ölhettem meg a férjét. Mire odaértem, ő már ott állt a holttest mellett.

— Valóban — mormolta Mario Mendoza.

Franco arcáról végleg eltűnt a mosoly.

— Maga sincs meggyőződve az én alibim valódiságáról? — Felállt a börpuffról, és a bár felé indult. — Amikor visszaértem a szállodámba, három titokzatos alak várt ott rám, akik Jacknek, Tomnak és Frednek nevezték magukat. Megszaglászta a fegyveremet, megvizsgálták a kezemet, találnak-e rajta lőporm nyomokat. Nem találtak semmit. Nem én lőttem.

Solo hirtelen megpördült. — De lehet, hogy maga elbukna ezen a teszten, Mendoza!

— Ez egyszerűen nevetséges, Mister Solo — mondta Mendoza megvetően.

Solo vállat vont. — Tudom. Időközben annyi alkalmam lehetett kezdeni, hogy a vércsoportját is nehéz lenne megállapítani. Így nem jutunk előbbre.

— Legalább kínáld meg valamivel, Mario — mondta Maria Morales.

— Ó, majd kiszolgálom magam — mondta Solo. Áthajolt a bárpult felé, és úgy tett, mintha hosszasan kellene gondolkodnia, hogy mit igyon. Habozva keresgélt az üvegek között. Bourbon, Scotch, fehér Baccardi, francia likőrök, vodka. Nem nehezítették meg a dolgát. Csak három üvegből töltöttek — a Scotchből, az Apricot Brandyből és a vodkából.

A négy üres pohárra sandított. Az egyik pohár alján kevéske likőr volt, a másik hármon érződött, hogy Scotchot ittak belőle. Jobbra nézett, ahol a másik két pohár állt. Az egyik pohár alja nem volt tiszta.

— Nincsen közösleges tonic jéggel? — kérdezte végül Solo.

— Természetesen van — válaszolta Maria Morales. — Mario, a hűtőben van az ital a pult alatt. Ne játszd meg magad! Solo csak segíteni akar nekünk!

Mario Mendoza kényszeredetten előjött a sarokból és a bárhoz ment.

— Mit adsz neki a segítségért? — morgott.

— Nem figyelt az előbb — szolt Franco halvány mosollyal. — Elbújtatott New Yorkban a maffia két gyilkosa elől. Mariának köszönhetem az életem. Még jócskán tartozom neki.

Mario Mendoza kényszeredetten előjött a sarokból, és a bárhoz ment. kockákat dobott egy pohárba. Aztán ráöntötte a tonicot, s Franco elé tette a pultra. Elég barátságtalan volt a kiszolgálás.

— Maga nem iszik? — kérdezte Solo.

— Nem.

— Kár. Ivás közben az emberek közelebb kerülnek egymáshoz. — Solo egy hajtásra kiitta az italát.

Mario Mendoza nekítámaszkodott a bárpultra és hirtelen beszélni kezdett. Előzőleg nyilván sokat gondolkozott a dolgon, felkészült rá, mit mondjon.

— Mister Solo, ne avatkozzon bele ebbe az ügybe. Maria impulzív alkat. Maga ma délután lehangolódott. Maria sokkhatás alatt állt, amikor magát megkérte, hogy keresse meg a férje gyilkosát. Mielőtt maga idejött, Maria mindent elmondott nekem. Most pedig maga másodszor is lerohanta Mariát, amikor betört ide. Maga túl erőszakos, Pedro gyilkosának a felkutatását bízta a rendőrségre. Ezért fizetik őket.

— Maria, ez az úr a klubot átvette?

A nő nem felelt. Őlében összekulcsolt kezét nézte. Solo ismét a pult mögött álló karcsú latin-amerikai férfira pillantott.

— Ez minden mondanivalója, Mendoza?

Az üzletvezető szemében egy pillanatra felvillant a düh. Aztán ismét uralkodott magán.

— Én magam is segíteni szeretnék Mrs. Moralesnek. Jó barátja voltam Pedrónak, de nem tartozom a Családhoz, ahogy a Cosa Nostrát nevezik. Csak alkalmazott vagyok itt, nem több.

Franco nem vette le a tekintetét Mendozáról. — Maga küldte nekem a meghívót az aukcióra?

— Én? Nem.

— Maga azt állítja, hogy jó barátja volt Pedrónak. Miért küldött nekem Pedro meghívót az aukcióra, s miért tőlem kért segítséget? Ez a kérdés, jó ember, ezért vagyok itt! Az az érzésem, Pedrónak egyáltalán nem voltak barátai.

— Azt hittem, maga Mariának akart...

— Azt mondtam, hogy az adósa vagyok Mariának.

Most már Solo szeme is szikrát szórt. Áthajolt a pulton, kiemelte a Scotchot az üvegek közül. Töltött a poharába, és egy hajtásra kiitta az italát. — És most összefoglalom a történeteket — folytatta Franco harapósan. — Meghívtak egy rendezvényre, amely egyébként zártkörű, s csak a Cosa Nostrához tartozó családtagok vehetnek részt rajta, mivel illegális emberkereskedelemmel foglalkozik. Szórakoztatóan levezetett leánykereskedés. De illegális. Pedro alaposan benne lehetett a csávában, ha engem, a Család halálos ellenségét becsempésztett egy ilyen rendezvényre. Tehát a Családról van szó. Pedro a Család miatt került bajba. Másképp nem lehet megmagyarázni ezt a meghívást.

— Én ...

— Ne szakítson félbe — szólt rá Solo határozottan. — Tehát végignéztem, amint elővezették a lányokat. Amikor az aukció végén, egy valóban gyönyörű, fiatal lány lép fel, Morales kétségbeesetten könyörög nekem, a hangszórón keresztül, licitáljak a lányra, bármennyire megy is fel az ára. Megteszem, hiszen Pedro felajánlja, hogy kifizeti helyettem az árat. És mi történik? Miközben Pedro elmondaná, hogy elnyertem a lányt, három lövés dörren, és Pedro Morales meghal.

Maria Morales összekulcsolta a kezét anélkül, hogy felemelte volna a fejét.

— Nyilvánvaló tehát, hogy valaki meg akarta akadályozni, amit Pedro Morales el akart érne — hogy a lányt én kapjam meg. S kézenfekvő az is, hogy konkurenseim, akik szintén erre a fiatal nőre licitáltak, nyilvánvalóan a gyanúsítottak közé tartoznak. A 7-es és a 12-es kabin tiltakozott az ajánlatom ellen. Kérdezem magát: ki ült ebben a két kabinban? A két ismeretlen közül különösen a 7-es kabin vendége érdekel. Ő ugyanis mindvégig részt vett a licitálásban. Tehát?

Most Mario Mendoza is az egyik üveg után nyúlt. Franco észrevette, hogy a keze kissé reszketett. Ugyanazt itta, mint Solo, Schotchot jéggel.

— Az árveréshez nekem semmi közöm sem volt, Mister Solo. Ez egyedül Pedro ötlete volt. Még csak be sem avatott engem.

— Igaz ez, Maria?

A fiatal özvegy csak vállat vont.

— És mi történt aztán? Még ha valóban nem is volt köze az egészhez, be kellett fejeznie az aukciót.

— Ez az egész csak tréfa volt — mondta Mario Mendoza, s hangja ismét magabiztossá vált. — Nem igaz, Maria? — 24 maffiózó és 160 ezer dollár az aukció sztárjáért. Maga ezt tréfának nevezi? — Solo gyorsan Mariához fordult, aki még mindig kerülte a pillantását. — Hová kerültek a lányok? Van magnófelvétel az árverésről? Fel van valahol jegyezve azok neve, akik a kabinokban ültek?

— Mariónak igaza van — mondta Maria Morales és a ruháját igazgatta. — Pedro ötlete volt az egész. Tréfa, igaz, nagy hasznot hajtó tréfa. Az így befolyt összeget a kubai emigránsok javára fordítják. Ez az a tréfa, amiről Mario az imént beszélt.

— A maffia jéghideg üzletemberei horribilis összegeket fizetnek jótékonyági célra? Ezt nekem nem tudják bemagyarázni!

— Pedig más magyarázattal nem szolgálhatunk, Mister Solo — mondta Mario Mendoza a pult mögül nyájas kedvességgel.

— És most hol vannak a lányok?

— Mindnyájan a lehető leggyorsabban elutaztak új munkaadóikkal, Mister Solo. Érthető, hogy az aukció résztvevői nem akarnak rendőrségi vizsgálatban részt venni, miután egyiküknek sem lehetett köze Pedro és testőre halálához. Mi magunk ellenőriztük ezt, mielőtt értesítettük volna a rendőrséget.

— Mi — mondta Solo nyersen. — Ki az a mi?

— Az Everglades Klub üzletvezetői, Mister Solo.

— Tehát a lányok már szétszóródtak az államokban?

— Szerződést kötöttek, és úton vannak új munkahelyük felé.

— Bordélyok, call-girl-hálózat, olcsó mulatók felé?

— Erről én nem ítélezhetem, Mister Solo. Nem tartozom a Családhoz, mint már említettem.

— És azt sem tudja, kik ültek a kabinokban? Például a 7-esben? Mario Mendoza arca merevvé vált. — Talán Pedro Morales tudta, mi nem tudjuk. A rendőrség is csak véletlenül bukkanhat rá a nevekre. Számunkra a név tabu! Érti, Mister Solo? Tabu!

Franco Solo összehúzott szemmel vizsgálta az elegáns latin-amerikaiit. — És maga láthatóan nem akar összeütközésbe kerülni a Csa-

láddal? Valószínűleg kényszerítették rá, hogy ne mondjon neveket, ha a gyilkossági csoport kihallgatja. Mert ha mégis eljár a szája, megölik. Így van?

Mario Mendoza vállat vont. — Önként elmondtam Önnek mindent, amit tudok, Mister Solo. A halott iránti barátságból és Maria kedvéért. És adok magának még egy jó tanácsot. Ne ártsa bele magát ebbe az ügybe. A rendőrség már foglalkozik az esettel.

Franco átcsúsztotta a poharát a tőle jobbra egy csoportban álló másik négy pohár mellé.

— Pedro Morales egy lány miatt halt meg, aki csinos, és aki 160 ezer dollárt ér a piacon. Egy kiváló versenylő sem kerül ennyibe. Ha maguk ketten nem tudnak a továbbiakban segíteni, majd segít a lány. Hol találom meg?

Mario Mendoza összeszorította a száját, mintha lepecsételték volna. Maria Morales pedig nem játszadozott tovább a ruhájával.

— Nos?

— Istenem, mondtam már, hogy fogalmam sincs róla.

De Mario tudta, hogy hol van a lány. Franco látta, amint vizsgálódóan nézi Mariát, és némiképp megkönnyebbült, amikor a nő is a fejét rázta.

— Az előbb még két vendég volt itt, akiket szintén a bárpultnál szolgáltak ki — vigyorgott dühösen Solo. — Mégsem utazott el az aukció minden résztvevője a megszerzett nővel? Talán az a lány is itt járt, aki a legdrágább volt az árverésen.

— Két házaspár járt itt Miami-ból, akik részvétüket fejezték ki Mrs. Moralesnek, Mister Solo — felelt Mario Mendoza, s a szemében felháborodás és növekvő ellenségeskedés tükröződött. — Túl messzire megy. Sem megbízatása, sem hivatalos jogköre nincs ehhez.

— Csak segíteni akar nekem — mondta Maria Morales másodszor is az est folyamán.

— Lerohant téged, Maria! Most pedig már túlfeszíti a húrt.

Franco egyikükről a másikra nézett. Ki a hangadó itt tulajdonképpen? Lehet, hogy ez a latin-amerikai szépfüú kényszeríti Maria Moralest?

A következő pillanatban Franco megkapta a választ a kérdésére. — Azt hiszem, most elmehet, Mister Solo, nem igaz, Maria?

A fiatal özvegy ismét a ruháját babrálta. Zavarában és idegességében nyilván nem tudta, mihez kezdjen a kezével.

— Igen, Mister Solo — mondta Maria Morales, és felkelt. — Összetörtek ennek a szörnyű napnak az eseményei. Köszönöm a segítségét is a fáradozását. De aludjunk egyet az egésze, jó?

— Tehát visszavonul, Maria? Akkor még valamit el kell árulnom önnek. Amikor ma délután felhívtam, és elmondtam, hogy három la-

tin-amerikai molesztál, felbukkant néhány gyilkos is a szállodában, és tűzharcba keveredtek a latin-amerikaiakkal! A következő hírekben már hallani fog erről. Csak egy kérdést engedjen meg. Maga küldte hozzám ezeket a férfiakat? Hogy megvédjenek?

Maria elsápadt, de megrázta a fejét.

— Talán maga? — Franco Mario Mendoza felé fordult.

— Biztosan a maffiózók testőrei voltak, hisz azok időközben megtudták, hogy halálos ellenségüknek sikerült bejutnia zártkörű társaságukba — válaszolt Mario Mendoza gonosz mosollyal.

— Maga tudja ezt, vagy csak feltételezi?

— Logikusan következik abból, amiről beszéltünk, Mister Solo.

— Úgy hazudik, mintha könyvből olvasná — gondolta Solo keserűen. — Eddig öt halott van — mormogta. — Ketten azért haltak meg, mert azt akarták, hogy én kapjam meg a 160 ezer dolláros lányt. Hárman azért, mert az árverés után újra el kellett volna venniük tőlem a lányt.

— Na, akkor hamarosan maga lesz a hatodik halott — mondta az Everglades Klub üzletvezetője, hideg mosollyal szája körül —, hacsak el nem felejtí gyorsan azt a lányt.

— Ez az utolsó szava, Mendoza?

— Csak egy tippet adtam, hogyan élheti túl az egészet, Mr. Solo. — Vizionlátásra, Mr. Solo — mondta Maria. — Azt hiszem, a legjobb, ha mindnyájan alszunk egyet az egészre.

A nő kezét nyújtott Francónak, s addig rázta a kezét, amíg Franco meg nem érezte, hogy van valami a kezében. Egy darabka papír, alig nagyobb egy gombostűfejnél.

— Az ördögbe — gondolta Franco —, még csak most kezdődik a tánc!

*

Franco Solo átfutott Redwood csónakkölcsönzőjének parkolóján. Koromsötét volt már. Redwood kikapcsolta a világítást a verandán és az előkertben. Range Roverje még mindig Solo bérelt Lincolnja mellett állt. A konyha és a kis vendégszoba a strand fölötti stégre nézett.

— Megérdemli, hogy leüljünk együtt megenni egy szelet sültet — gondolta Franco, és beleszimatolt a levegőbe, amint a verandára ért. Érezni lehetett az erősen fűszerezett steak és a faszén illatát.

A konyhai ablak hatalmas szürke kísértetként himbálódzott az éjszakai szélben. Charly Redwood pedáns ember volt, aki gondosan ügyelt a rendre.

— Charly? — szólította Franco halkan.

Amint elérte a ház keskenyebbik oldalát és fellépett a tenger felőli verandára, a konyhában és a vendégszobában kialudt a fény. A rács mögött valami megnyikordult. Solo ösztönösen hasra vetette magát.

Elvakította a felvillanó fény. Két lövést adtak le rá, gyors egymásutánban egy hangtompítós pisztolyból. A golyók a Franco feje fölötti korlát fájába csapódtak, és öklömnyi darabokat téptek ki belőle.

Solo elátkozta könnyelműségét, miközben előhúzza az automatát a hevederből, és a konyhaajtóhoz rohant. A benti sötétből hirtelen vad fény vágott az arcába, szeme előtt csillagok jártak táncot. Valaki közvetlen közről rálőtt, de a golyó szerencsére csak súrolta a fejét. Franco úgy érezte, szétreped a koponyája. Teljesen elvakította a fény, a fájdalom szinte elviselhetetlen volt. Összeesett.

Valaki teljes erejéből az arcába rúgott, mikor átlépett fölötte. Solo nem látta, ki az. Csak azt hallotta, amint a súlyos test leérkezik a verandára, és hogy az illető futva megkerüli a házat.

Solo orrából és a két szeme közti sebből ömlött a vér. Támolyogva állt föl, s visszatántorgott a ház sarkáig.

Egy árnyék az előkertben át a parkoló felé futott. Solo előtt forgott a világ. A korlátra fektette az automatát, és megpróbált célozni. Lőtt. Az árny már elérte a kocsit, a szélvédő betört, de a motor beugrott.

Solo kitörölte a szeméből a vért, és akkor lőtte ki a második golyót, amikor a Range Rover vadul nekiiramodott. A golyó a karosszériába csapódott, de a Rover már csikorgó kerekekkel száguldott a szomszédos telkek kerítése között.

Solo lebotorkált a verandalepcsőn, és letérdelt az útra, mindkét karját előrenyújtva próbálta eltalálni a kocsit.

A Rover világítását be sem kapcsolva rohant az úton, egyre távolodott, végül eltűnt az éjszakában.

Solo az ajkába harapott, leengedte a fegyvert, és felállt. Letörölte az arcáról a vért. Visszaosont a verandához, az épületet burkoló sötétséget fürkészte.

Talán még valaki elbújt a telken. Eddig mindig meglepetésben volt része, amikor azt hitte, hogy a legrosszabban már túl van. A vendégszoba ajtajához ment, könyökével lökte be az ajtót, s a lövésre kész automatával a kezében megfordult. Visszafojtotta a lélegzetét, s a falhoz tapadva hallgatódzott. Semmi.

Aztán felkapcsolta a villanyt.

Redwood a konyha és a kis vendégszoba közti átjáróban feküdt.

Solo elszörnyedt, amikor meglátta a vértócsát és a szörnyű sebet Redwood koponyáján.

— A gazemberek — átkozódott magában.

A pulton álló kis kasszát feltörték, a szekrény fiókjait kihuzigálták. A padlón törött poharak. A telefonkábelt átvágták. Solo átlépte a ha-

lottat és a konyhában is felkapcsolta a villanyt. Ugyanaz a kép fogadta, mint odaát: kirángatott fiókok, nyitott szekrények, szakadt zacskók, amelyeket lesöpörtek a polcokról. Solo megborzongott. A gyilkosok rablótámadás látszatát keltették, gondolta keserűen.

Letérdelt a halott mellé. Az extiszt műlábát egyetlen ütessel kettétörték, így megfosztották a lehetőségtől, hogy elmenekülhessen. Aztán valaki hátulról egy kemény tárggyal beverte a koponyáját. Valószínűleg egy üveggel, gondolta Franco rémülten. Amikor egy takaróval be akarta fedni a halottat, észrevett még valamit, amit egy hatalmas rúgással valaki a konyhapolc alá küldött.

Solo összehúzta a szemöldökét. Felállt, és gyorsan beriglizte belülről a vendégszoba és a konyha ajtaját.

Aztán lehajolt és kihúzta a polc alól a távcsövet. Kiváló tengerészeti távcső volt.

A rúgástól összehorpadt, de a lencsék sértetlenek voltak. Solo elgondolkodva forgatta a kezében a nehéz távcsövet.

Pillantása az ajtóra esett, amelyik a konyhából az egyik vendégszobába vezetett. Az ajtó be volt hajtva. A konyha és a vendégszoba a tengerre nézett. De ennek a kis kamrának egy ablaka a ház külső frontjára nézett, kitűnő kilátással a hídra,

Solo a takaróra tette a távcsövet, benyomta a kamra ajtaját, kezében a lövésre kész automatával.

A kamra üres volt, az ágyat láthatóan régen nem használták már. Az asztal ferdén a faliszekrény előtt állt, mintha valaki dühében nekirohant volna. A konyhalámpa beszűrődő fényében valami megcsillant. Friss vér. Semmi kétség, itt ütötték le Redwoodot, mielőtt áthurcolták volna a vendégszobába, hogy rablógyilkosság látszatát keltsék.

A kamrában meglehetősen meleg volt. Az ablaktáblák belülről bepárasodtak. Az ablak! Egy helyütt az ablaktábla nem páras volt, hanem szinte köddé vált.

Solo felkattintotta az öngyújtóját. Előkereste a noteszt és a ceruzáját. Háromszor is felkattintotta az öngyújtót, mire sikerült lejegyeznie, amit Redwood a mutatóujjával sietve írt a párás üvegre:

CAL 782—PNT, 1 N., 1.F.

NEV. RSG — 261, 1 N., 1.F.

Aztán pusztá kézzel letörölte az üvegről a számokat, a betűket, és fellélegzett.

A két autó olyan gyorsan hajthatott el Redwood ablaka előtt, hogy nem volt ideje papírra feljegyezni a rendszámokat. Az ujjával írta fel a bepárasodott ablaküvegre, miközben a két kocsit figyelte. Később biztos le akarta jegyezni egy darab papírra, amit látott. De erre már nem volt ideje.

Solo kiment a kamrából, és a halott mellé térdelt.

— Tudtam, hogy segíteni fogsz nekem — szólta halkán. — Annál rosszabb nekem, hogy én már nem segíthetek rajtad.

Letakarta a halottat, lekapcsolt minden villanyt, majd elhagyta a házat.

Ugyanahhoz a telefonfülkéhez hajtott, ahonnan a Marbella Towers-beli lövöldözés után az Everglades Klubot felhívta. A miami gyilkossági csoportot tárcsázta, s gyorsan ledarálta: A Biscayne—Drive-nél fekvő csónakházban megöltek egy férfit, Charles Redwoodot.

— Az ördögbe is, hogy hívják magát? Ez ma már a hatodik halott.

— Pontosán — szakította félbe Solo vadul, és letette a telefont. Aztán elővette zsebéből azt a darabka papírt, amit Maria Morales nyomott búcsúzóul titokban a kezébe.

Széthajtogatta a papírt, s a sápadt neonfényben csak nagy nehezen tudta kibetűzni az odafirkantott sorokat: „Fogalmam sincs, mi folyik itt! Nyomozzon tovább! Az a lány itt járt. Egy Mercedesszel ment tovább. Maria rúzzsal írta fel ezt egy fehér szalvétából leszakított papírdarabkára.

Maria sem tartja már a kezében a szálakat — gondolta Franco dühösen. — Azt hiszem, a ravasz üzletvezető, Mario Mendoza vette át időközben az elsőhegedűs szerepét.

Késő éjjel vagy inkább kora reggel volt már, amikor Franco Solo a repülőtérrel Washingtonba telefonált.

— Ezredes, idáig hat halott van. Kérem, nézzen utána két rendszám-nak. Szükségem van a következő autók tulajdonosainak a nevére: Nevada RSG—261 és Kalifornia 782—PNT. Lehet, hogy a rendszám táblák és az autók azóta már a roncsstelepen vannak. De azt hiszem, az engedélyek valódiak.

— Miért olyan biztos ebben? — kérdezett vissza hűvösen Washingtonból Warner ezredes.

— Egy férfit megöltek csak azért, mert meg akarta figyelni a két kocsis rendszámát. Ezért — felelte Solo ugyanolyan hűvösen.

— És a maga szobája Miami Beach-ben?

— Azóta már biztos ott vannak a zsaruk, ezredes — szakította félbe Solo gyorsan. Észrevett néhány civilt, akik gyanúsán gyakran bukkantak fel, és olyan észrevétlenül vizsgálgatták a járókelőket, mintha hajnali három órákor az utasok megfigyelése volna a legjobb időtöltés. — És már itt, a repülőtéren is figyelnek.

— A bérelt kocsis...

— Félúton idefelé az egyik benzinkútnál kicseréltem egy másikra, ezredes. Megadom magának a címet, ahonnan elszállíthatja a kocsit.

— Solo, ez...

— Ön azt mondta, dolgozzam tovább, és maga támogatni fog. Most két lehetőségem van, vagy Kaliforniába, vagy Nevadába repülök. Aszerint kell majd döntenem, mit mond a komputer. Azonkívül...

— Egy pillanat — szakította félbe az ezredes Washingtonból —, ez nem megy olyan gyorsan, ahogy maga képzeli!

— Muszáj, 20 perc múlva indul egy gép Los Angelesbe. S előbb még az itteni repülőtéri igazgatósággal is tudatnia kell, hogy nem egy gyilkosság gyanúsítottjaként hagyom el Floridát, hanem magasabb körök szolgálatában.

— Nem tudok róla, hogy azzal bíztam volna meg magát, Solo, hogy repüljön Kaliforniába vagy Nevadába.

— De azzal igen, hogy tovább is foglalkozzam ezzel az üggyel. Az indítóok, amiért eddig hat férfi meghalt, e pillanatban úton van — vagy Nevada, vagy Kalifornia felé repül. Amilyen gyorsan csak lehet, utol kell érnem, mielőtt újabb gyilkosság történik.

— Ne szóljanak ott helyben valakinek, Solo?

— Hogy azonosítson egy hölgyet, akit csak én ismerek? A nő időközben többször is változtathatta a nevét és az útlevelét. De én így is felismerem.

— Már meg is jött a válasz a kérdésre — mondta az ezredes.

— Nagyszerű. Hallgatom, ezredes.

— A nevadai szám a Las Vegas-i Fremont Szálló tulajdonosáé.

— És kié a Fremont Las Vegasban?

— Egy pillanat. Egy bizonyos Mrs. Al Barreráé.

— Alfredo Barrera? A hirtelen elhalálozott kápóvezér rokona?

— Lehetséges — válaszolta az ezredes.

— Feljegyeztem — felelte Solo. — Lehet, hogy e mellett döntök. Mindenképpen a Los Angeles-i géppel megyek. Kié a másik rendszám?

— Ric Malento, Oceanside, Kalifornia.

— Telitalálat — válaszolt Solo. — Régi, jó barátja apám kaliforniai családjának. Tulajdonképpen semmi szüksége arra, hogy az Egyesült Államok másik sarkából szerezzen magának nőt. — Franco az órájára pillantott. — 10 perc múlva indul a gépem. Fel kell jutnom a repülőre, de nem az utasokkal együtt. A miami rendőrségnél én vezetem a gyanúsítottak listáját. Erről az Everglades Klubból egy bizonyos Mario Mendoza már gondoskodott. Segítenie kell, hogy kikerüljek ebből a kutyaszorítóból.

— Hm. Mit javasol?

— Azzal a kocsival megyek, amelyik az élelmiszert viszi a gépre. Gondoskodjon róla, hogy feljussak. Hallani fog rólam. Ha mást nem, a halálhíremet. — Franco Solo letette a kagylót.

Oceanside félúton fekszik Los Angeles és San Diego között, autóval talán két és fél órás út. Az autópálya a várost kikerülve, a repülőtérrel egyenesen vezetett odáig a meredek part mentén.

Franco Solo most annak a kápónak, Don Plancatának a területén volt, aki apját és testvérét likvidálta. A lokál, amely előtt az autó felrobbant, ugyanazon út mentén feküdt, amelyen most Franco haladt, csak körülbelül 10 mérfölddel tovább észak felé. Franco késő délután ért Oceanside-ba, abba a kis tengerparti üdülővárosba, amely minden ízlést kielégített. Oceanside nem a hangos szórakozások helye volt, mint Las Vegas. A felső tízezer vonult ide vissza titokban hétvégére.

Franco a Sunset Crestnél állt meg, luxusbungalók közt. Az üdülőtelphez saját posta, bank, bevásárlóközpont és kondicionálóterem tartozott, valamint úszómedencék, tenispályák, csónakházak.

— Szerencséje van, uram — a portás kissé lekicsinylően mérte végig Solo sebes arcát és szakadt öltönyét.

— Roberto Conti vagyok.

— Igen, uram, szerencséje van, hogy ilyen messziről érkezett ide, egyébként nem tudtam volna elhelyezni. Az ülésre jött, ugye?

— Ülés? Igen, természetesen.

— Sajnos, be kell érnie egy olyan bungalóval, amit csak végszükség esetén adunk ki.

— Nagyon jó lesz.

— Természetesen mindent megtalál benne, amit egy A kategóriájú házban, Mr. Conti. Nappalit, hálószobát, fürdőt, tévét, klímaberendezést, csak saját strandja nincs a bungalónak.

— Nem fürödni jöttem.

— Gondoltam, uram, különben nem mertem volna ezt a bungalót felkínálni önnek — válaszolt a portás behízsgő mosollyal. — Leküldök egy boyt a kocsijához, uram, a fiú majd megmutatja a bungalóját, a berendezést, és gondoskodik a csomagjáról is.

— Nagyon kedves.

— Ez természetes, Mister Conti. Érezze jól magát nálunk.

A portás ezúttal olyan derűsen mosolygott, mint a Csendes-óceán feletti napsugár. Solo kezébe nyomta a kulcsot és egy üdülőknek szóló prospektust.

A boy, aki bérelt kocsiját a bungaló elé vitte, kissé húzta az orrát, amikor észrevette, hogy Mr. Continál csak egy zacskó van a borotvájával, egy inggel, egy garnitúra fehérneművel. De nem szólt semmit.

Franco Solo az útközben beszerzett holmit a hálószobában a dupla ágyra dobta, majd megvizsgálta az ablak zsalugátereit és az ajtók zárait.

Azért választotta a Sunset Crestet, mert ismerte a tulajdonost. Egy

nyugalmazott szövetségi bíró volt, aki egész életében elkeseredetten harcolt a maffia ellen, és távol tartotta magát a Család tevékenységétől.

De azt természetesen nem tudta megakadályozni, hogy vendégei igénybe ne vegyék a Család szolgálatait. Például egy telefonszám segítségével, amelyet a városban nyaralók számára kiadott prospektusban csak kis betűkkel nyomtattak ki. Ez a Pacific Tourist Office egy irodája volt. Be volt jegyezve a városi kereskedelmi jegyzékbe.

Ha azonban valaki jobban ismerte a várost, s megnyerte a szálloda-portások és taxisofőrök bizalmát, megtudhatta, hogy ez az utazási iroda női idegenvezetőket is biztosít az igényes ügyfeleknek. Az ügynökség, amelyet a maffia egy strómanja igazgatott, felhívott egy titkos telefonszámot Oceanside-ban, ha valaki ezt a különleges szolgáltatást igénybe kívánta venni. Ezeket a kívánságokat továbbították az Open—Air Ranchnek, amely a város fölötti domboldalon bújta meg. A ranch egy call-girl-hálózatot bújtatott. A telek, amelyen a ranch állt, azé a Richardo Malentóé volt, aki Miamiban a 7-es kabinban ült, és a piros lámpa felvillantásával tiltakozott, amikor ő, Solo el akarta vinni előle az árverés fő attrakcióját.

Franco még abból az időből ismerte Rico Malentót, amikor ő, Franco Solo Los Angelesben iskolába járt. Rico 7 évvel volt idősebb nála. Magas volt, karcsú, szőke és tulajdonképpen megnyerő, ha az ember nem tudta, kinek dolgozik.

Solo a bungaló egyik hálószoobaablakánál állt, s a kilátás sokkal jobban kielégítette, mint az óceán látványa, ahova a többi bungaló ablakai néztek. Innen kilátott az Open—Air Ranch felé vezető útra.

Túl sok ismeretlen szerepel ebben a játékban, gondolta Solo. Ha itt Oceanside-ban rossz nyomon van, egész Dél-Kaliforniát átkutathatja, hogy ismét rábukkanjon a titokzatos lány nyomára.

Franco előrehajolt. Egy kocsit lassított fent az úton, s bekanyarodott a kocsifeljáróra, egy nyitott tetejű sötétkék Cadillac Convertible volt, s egy barnára sült, sportos férfi mellett egy nagy, kékes árnyalatú napszemüveget viselő nő ült.

— Ejha — futott ki Franco száján. A napszemüveges nő ugyanis, aki hanyagul hátradőlt a vezető melletti ülésen, az ő 160 ezer dolláros hölgye volt Miamiból!

De a Cadillacot vezető férfi nem Richardo Malento volt. Ezt a férfit Solo még soha életében nem látta.

*

Solo átrohant a fürdőszobába, amelynek ablaka a Sunset Center vagy százyardnyira levő parkolójára nézett. A Cadillacnak nem kaliforniai, hanem nevadai rendszáma volt. A számokat Franco ilyen távolságból nem tudta kivenni.

Franco nem tévedett: az apródfrizura, a gyönyörű alak, a báj, amivel a lány mozgott, mindez összetéveszthetetlen volt. Nem kétséges, a 160 ezer dolláros lány volt az.

Csak az az egzotikum hiányzott, amit az Everglades Klubban a tükörös színpad megvilágítása kölcsönzött a lánynak. Most inkább a környezetnek megfelelően volt öltözve, sortot, tarka csíkos blúzt hordott és vállra akasztható táskát — mintha néhány éve már igazi amerikai feleség lenne, egy magas, de korántsem kiugró keresetű férfié.

A nő és a férfi eltűnt a szállodaközpont üvegajtaja mögött.

Franco az üvegtáblán át világosan látta, hogyan megy végbe a fogadási szertartás. Átadták az útleveleket. A portás átnézte a szobafoglalások listáját, majd bólintott. Átadta a férfinak a bungaló kulcsát, majd mindkettőjükkel váltott néhány szót, miközben láthatóan nagyon jó kedve volt. Aztán odaintette a boyt, és meghajlással búcsúzott el a pártól.

Ettől kezdve a ceremónia ugyanúgy zajlott, mint nála. A boy ült a kocsikormányánál, és egy olyan bungalóhoz hajtott, ahonnan megfelelő kilátás nyílt a pálmákra, a strandra s a tengerparti naplementére. Ott kitette a bőröndöket.

Miközben Franco ezt figyelte, a bungaló ajtajánál megszólalt egy gong. A gongszó egyre rövidebb időközökben ismétlődött. Franco zavartan fordult meg. Az ördögbe is, gondolta, jelenleg még Warner ezredes sem tudja, hogy itt vagyok. Amikor kiment a folyosóra, hogy kinézzen a kémlelőnyíláson, ki ilyen türelmetlen, érezte, hogy hátulról fegyvert nyomnak a bordái közé.

— Semmivel sem lett okosabb, mióta Miamiban találkoztunk, Mister Solo — hallott egy kemény, kissé gúnyos hangot a háta mögül. — Még mindig bedől ennek a trükknek!

Franco lassan fölemelte a kezét. A pisztoly csövét ugyanoda tartotta valaki, mint a Marbella Towersben. A bal veséjéhez, ahol különösen fáj, ha a fegyver csövét erősen nekinyomták.

— Miután Jack és Fred már meghalt, maga csak Tom lehet — mondta Solo hideg dühvel. — Hogy jutott ide be?

A mögötte álló férfi nevetett. — A teraszajtón át. Ha nem húzza be a zsalugátért, az itteni ajtókat egy profinak gyerekjáték kinyitni. Még akkor is, ha egyik karja be van kötve.

— Emlékszem — válaszolt Solo. — Miami Beach-ben a tetőteraszon eltalálták a bal karját. Csak nem követett Miamiból egészen idáig?

A fegyveres másodszor is elnevette magát. — Mister Solo, az én szervezetem valamivel nagyobb és erősebb, mint a magáé. Mindenhol van szemünk.

— Aha! Miami-ban maga úgy viselkedett, mint egy átkozott gengszter!

Solo megfeszítette karján az izmokat. Tom csak a fél karját tudja használni. Így még van esélye.

— Nem a szindikátusnak dolgozom, hanem a kormánynak, Mr. Solo.

— És feltehetőleg nem Tom a neve — válaszolta Franco gúnyosan.

A férfi ehhez nem fűzött megjegyzést.

— Láta itt azt a bizonyos fiatal hölgyet? — kérdezte.

— Igen, egészen véletlenül — válaszolta Franco.

— A nő itt van? — kérdezte gyorsan mögötte a hang.

Solo még mindig megfeszítette az izmait.

— Ha megint bele akar kezdeni egy „bizalomért bizalmat” játékba — mondta —, előbb tegye el a pisztolyát, és bizonyítsa be, hogy valóban a kormány szolgálatában áll.

Megszűnt a nyomás a veséjében, s Franco pillantása az igazolványra esett.

— CIA — olvasta hangosan. — Ez mindenesetre meglepetés.

— Itt van a lány? — kérdezte a férfi mögötte kitartóan.

— Igen — válaszolt Franco röviden.

— Ez esetben javasolnék magának valamit, Mr. Solo. A szervezetem szeretné, ha ebben az ügyben együttműködnénk.

— Ezt még megbeszéljük — válaszolta Solo hidegen — egy ital mellett a nappaliban.

— Ha nyitva hagyjuk a zsalugátért, szemmel tarthatjuk a bungalót — vélte Tom tárgyilagosan és udvariasan, mintha igazolványa felmutatásával egészen új emberré vált volna.

— Amíg nem szolgál további meglepetésekkel, felőlem nyitva hagyhatja.

— Nem lesznek további meglepetések, ha megengedi, hogy használjam a telefonját, Mr. Solo.

— Érezze magát otthon — válaszolt Solo ironikusan.

Tomot a valóságban Ed Gomeznek hívták, legalábbis ez a név szerepelt az igazolványában. Hogy valóban ez volt-e az igazi neve, kétséges volt. De az igazolvány kétségkívül valódi volt.

Ed, alias Tom egy nagyon hosszú számot tárcsázott. Automatáját időközben visszadugta a hevederbe, sőt hátat fordított Solónak, miközben halkán beszélt a telefonba. Tehát megbízik bennem, gondolta Solo.

Kiment a bungaló konyhájába, és a jól felszerelt hűtőszekrényből elővett néhány üveget. Mire ismét visszatért a nappaliba, Ed Gomez már letette a kagylót. — Elegendő az emberünk, hogy elvégezzék az apróbb munkákat. Koncentráljunk a lényegre.

— Akkor terítse ki a lapjait, Ed — válaszolt Solo hűvösen.

— Maga már régen szemmel tartja Pedro Moralest, Mr. Solo — kezdte Ed, és összekulcsolta a kezét.

— A maffiahercegnő férjét?

— Nem. Pedro csak fél éve vette el Mariát. A kubai menekültek segélyszervezetének volt a vezetője. Ez nem jótékonyági egyesület, hanem militáns egyesület. A szervezet Fidel Castro megbuktatását készíti elő, megtanítja a menekülteket a fegyverhasználatra, sőt még titkoszolgálat is van.

— Tom, Fred és Jack például — vetette közbe Solo.

— Igen, Mr. Solo. És az én szervezetem feladata, hogy minden katonai jellegű emigráns szervezetet ellenőrizzen.

— Tehát beépíti ügynökeit ezekbe a szervezetekbe.

— Pontosan. Én kubai emigráns vagyok. — Az ujját dörzsölte, s közben folytatta. — Az ilyen Morales-félékből egyébként sok van az emigráns szervezetek vezetői közt. Érvényesülni akarnak, sok a költséges igényük, és arra akarják felhasználni a pozíciójukat, hogy politikai felfordulást okozzanak, hogy ezáltal új pénzügyi forrásokra tehessenek szert.

— Moralest tehát olyan embernek tartja, aki azért foglalkozott politikával, hogy az így befolyt pénzt privát céljaira költse?

Ed hidegen mosolygott. — Igen. Ezek az emberek politikailag nagyon veszélyesek. Gyakran azért is pénzt fogadnak el, hogy tartják a szájukat és nem avatkoznak bele a nagypolitikába.

— Aha. Tehát az önök szervezete is pénzelte Moralest, igaz?

— Nincs kommentár — válaszolt Ed. — Nos, mint maga is tudja, Morales feleségül vett egy vonzó, szintén becsvágyó, fiatal nőt. A maffia egy hercegnőjét, ahogy maga nagyon találóan kifejezte.

— Ezzel arra akar célozni, hogy Morales a házasságával csak új pénzforráshoz akart jutni, mert egy bizonyos intézmény beszüntette emigráns szervezetének támogatását?

— Maga nagyon éles eszű, Mr. Solo. Most sincs kommentár.

— Nekem inkább az volt a benyomásom, hogy ez szerelmi házasság volt, egy jóképű, középkorú latin-amerikai és egy csinos, fiatal nő között, Ed.

— Miért ne lehetne összekötni a hasznosat a kellemessel?

— Milyen igaz. Folytassa!

— Amikor maga is feltűnt a képen, Mr. Solo, felfigyeltünk. Természetesen mindent tudunk a tiszteletreméltó Családról. De ez nem a mi hatáskörünk.

— Maria Barrera lánya. Az apja váratlanul meghalt, amikor e hatalmas szervezet feje lett. Tehát kézenfekvő, hogy a lányának és a vejének is nehézségei támadtak a szervezettel — mondta Franco Solo.

— Igen, ezt a szempontot is figyelembe vettük. A meggyilkolt kápo rokonai és hívei megpróbálták visszaszerezni az elvesztett területet. Mindenesetre úgy tűnik, sikerült a nagyfőnökök egy részét a maguk oldalára állítani.

Franco Solo felfigyelt. — Szakadás ez északi és déli államok családjai közt?

— Pontosan — válaszolt az ügynök. — És Maria Moralesnek, Barrera lányának kulcs-szerepe van ebben.

— Na, jó. Meséltem magának az aukcióról, arról, hogy milyen magas árat kínáltak a lányokért, és hogy szinte kizárólag a déli államok maffiózói voltak jelen. De ez végül is logikus, Miami az államok déli részén fekszik.

— De emlékezzen csak az északi és a déli államok közti harcra — vetette ellen Ed izgatottan. — Mi jut eszébe erről?

— Hogy az északi államok kápoi vannak előnyösebb helyzetben. Van pénzük, és kezükben tartják az alvilág fontosabb üzleteit, a kábítószer-kereskedelmet, a prostitúciót...

— Ez az! — Ed vadul hadonászott. — A polgárháborúban, amikor az északiak blokádja a déli államokat elvágtá a legfontosabb nyersanyagoktól, a csempészekre kellett hagyatkozniuk, akik a háború megnyeréséhez feltétlenül szükséges árukat szállították. A mexikói határon csempészték át a fegyvereket és más árukat a Karib-tengeri szigetekről, amelyeket korábban Franciaország, Nagy-Britannia és Spanyolország uralt — csupa olyan ország, amely az Egyesült Államokkal szemben állt.

— Ed, már nem látom a fától az erdőt. — Solo energikusan leintette. — Túlságosan távolinak tartom ezt a párhuzamot. Egy kubai menekült feleségül vesz egy maffiózólányt, ez eddig rendben van. Olcsó lányokat szerez be délről a bordélyok számára, ha már nevén nevezzük a dolgokat. A pénzből talán olcsó fegyvert akar vásárolni a földalatti szervezet számára. Tehát a maffiát politikai céljainak új pénzforrásaként használja fel. Kéz kezet mos, ez minden üzletnél így van. Nem látok itt semmi olyasmit, ami indokoltá teszi a CIA beavatkozását.

Az ügynök töltött magának egy pohár narancslét. — Kezdetben én is így gondolkoztam, mint maga, Mr. Solo. Egy nagyratörő ember szövetkezik a maffiával, mert bizonyos körök nem támogatják tovább.

Gát lástalan, mint minden kétes politikus, és illegális üzletekkel szerez magának pénzt. Csodálatosan kiegészíti egymást a férj és a feleség.

— És miért nem helytálló ez az elmélet, Ed? Úgy értem, az én elgondolásom?

— Próbálja egyszer fordítva nézni az egészet. Gondoljon az iménti összehasonlításra. Néhány kápo felkeléssel próbálkozik. Ahhoz, hogy önállóak legyenek, sürgős szükségük van mindarra, amit eddig a többi kápo ellenőrzött: pénzre, kábítószere, a prostitúció ellenőrzésére stb. Tétélezzük fel, hogy Morales vállalkozott rá, hogy ezt megszervezi. És most ismét gondoljon az összehasonlításunkra. Olyan forrásra van szüksége, amely az Egyesült Államokkal szemben áll.

— Az oroszok?

— Végre kapcsolt, Mr. Solo. Mindig azt hittük, hogy Morales fanatikus Castro-ellenes. De ha ez fordítva van ...

— Akkor a kápo felkelése lehetőséget biztosít neki, hogy az Egyesült Államok alvilágába ügynököket csempésszen, és Oroszország függvényévé tegye az alvilágot. Az ördögbe is, komolyan ezt gondolja?

— Különben nem ülnék itt Önnél — felelte Ed sötéten. — Talán mindig is ez volt Morales szándéka. De Morales halott, és lehet, hogy maga az egyetlen, aki tudja, miért kellett meghalnia.

— Nem tudom.

— Na, jó. — Ed sóhajtott. — Akkor talán megmondja nekünk, ki az a titokzatos, 160 ezer dollárt érő lány, aki a szemközti bungalóba beköltözött. Bizonyítékokra van szükségünk. Ez idáig minden, amit elmondtam magának, csak feltételezés. Most már inkább hajlandó együttműködni velem, Mr. Solo?

— Gondolom, nincs más választásom.

— Ebben igaza van — válaszolta Ed keményen.

A következő három nap olyan eseménytelenül és semmitmondóan telt el, hogy Solo már azt hitte, Ed Gomez csak azért mesélt el neki egy fantasztikus történetet, hogy hozzá költözhessen.

Ed sokat telefonált, és elhozhatta egy pár holmiját a bungalóba. Egy kamerát, elsőosztályú teleobjektívvel, egy kis adó-vevőt, egy éjszaka is használható távcsövet. Ezenkívül néhány apró könyvet, amelyeket akkor olvasott, amikor Solo átvette tőle a szemközti bungaló megfigyelését, amely előtt a sötétkék Cadillac egyre porosabb lett.

Ed ennivalóját mindig ugyanaz a boy hozta be a bungalóba. Franco feltételezte, hogy a boy is a CIA embere. Mindenesetre csak azután tűnt fel a Sunset Crestben, hogy Ed rákényszerítette Solót az együttműködésre.

A beszélgetésük utáni első éjszakán Ed vállalta az éjszakai őrseget. A 160 ezer dollárt érő lány bungalójában hamar kialudt a fény.

— Az az érzésem, a párocskának csak a nászúton jár az esze — vélte Solo, akinek az ágyát is meg kellett osztania Eddel, ami nemigen tetszett neki.

— Várjuk ki, mi lesz a vége — felelte Ed, aki a sötét nappaliban az elhúzott függöny mögött ült. — Pillanatnyilag megpróbáljuk megállapítani, ki az a férfi, akivel a lány együtt lakik.

— Talán máris észrevette, hogy követik, és csak az alkalomra vár, hogy eltűnjön a lánnyal együtt.

— Ez esetben utánuk megyünk. De kétlem, hogy elmennének innen.

— Miért?

— Nincs kommentár.

— Azt hittem, bizalomért bizalmat kapok.

— Mihelyt pontosan tudom, ki a férfi, elmondom magának, Mr. Solo.

Csak másnap reggel, amikor Solo épp reggelizett, történt valami odaát. A lány és a férfi karonfogva léptek ki a bungalóból, és a reggeli égboltot figyelték. A lány strandruhát viselt, ami ragyogóan állt neki, de biztos, hogy nem exkluzív divatszalonban vásárolta. Solo a teleobjektívvel néhány másodpercig lélegzetelállítóan szép lábait figyelte, mielőtt egy sorozat fényképet készített volna a lányról. A férfiről is készített néhány képet, bár Ed úgy vélte, erre semmi szükség.

Mikor Ed dél felé előjött a hálószobából — rosszkedvűen, mert az utóbbi két napban összesen csak négy órát aludt —, a fürdőruhás lány épp visszatért kísérőjével a strandról.

— Rendkívül szép lány — mondta Ed, rosszkedve ellenére, amint bepillantott a távcsőbe.

Franco Solo vigyorgott, — Bűnösen szép — mondta.

— Ebben egyetértünk — Ed ásított, és a szemközi Hotel Centerből rendelt egy megkésített reggelit. — Ha a boy megjön, rögtön átadjuk neki a filmet. És hogy képzeled a délutáni programot, Mr. Solo? — kérdezte Ed.

— Lessük, mi fog történni.

— Nem várhatnánk a strandon?

— Nem akarok kockáztatni, Mr. Solo. Lehet, hogy elriasztja a lányt.

— A lány nem ismer engem, nem is látott még soha.

— Talán mégis tud mindent önről.

— Nem vagyok hozzászokva, hogy gyámkodnak fölöttem, barátom.

— Persze, hogy nincs hozzászokva. Maga is magányos farkas. De most az én szervezetem szabályai szerint kell eljárunk. És az azt jelenti — türelem, és még egyszer türelem.

— Jó, hogy nem a maga szervezetének dolgozom — válaszolta Solo.

— Még a regények is, amiket rendelt magának, szörnyen unalmasak.

Ed kárörvendően vigyorgott. — Túlzott elképzelései vannak a szervezetről, Mr. Solo.

Az ajtónál csöngetett a boy a megkészt reggelivel. Ugyanakkor megszólalt a telefon is. Ed a telefonhoz ment, Solo beengedte a boyt.

— Azt hiszem, összeáll a kép — mondta Ed, miközben a boy megterítette az asztalt. — A maga barátja, Richardo Malento megérkezett a ranchre.

— Malentót is figyelteti?

— Ezt elvégzi helyettünk az FBI.

— Olyan ez, mint egy hajtóvadászat, amelyben minden titkos fegyvert bevetünk.

— Nem engedhetünk meg magunknak több hibát — vélte Ed elgondolkodva, és Franco Solóra nézett. - És több halottat sem.

— Rám gondol?

— Redwood is egyedül akart megbirkózni az ügygel. Ez szomorú példa számunkra.

— Redwood is a maguk szervezetéhez tartozott?

— Igen, ő is közénk tartozott.

Aztán hirtelen felgyorsultak az események, mintha az a három nap csak vihar előtti csend lett volna.

A harmadik napon a boy olyan gyakran jelent meg a bungalóban, mintha két excentrikus úr lakott volna ott, akik állandóan szendvicset, pezsgőt és friss homárt rendelnek.

A letakart tálcán vagy a légtartályban a pezsgősüveg alatt a boy sürgönyöket, jegyzeteket és információkat hozott magával, mintha a bungaló egyszeriben a kémelhárítás főparancsnokságává vált volna. Néhány képet is hozott arról a filmről, amit Solo vett fel a teleobjektívvel. Hozott nagyításokat is, amelyek nyilván eddig is sok kézen mentek át. Minden képhez mellékeltek egy elemzést is, amely több gépelt oldalt tett ki. Ed összeráncolt homlokkal tanulmányozta az anyagot. Amikor elkészült, magához hívta Solót.

— Először is, sikerült megtudni a bungalóbeli férfi személyazonosságát. George Best villamosmérnök, Boulder City, Nevada állambeli lakos. Nős. Találja ki, ki a felesége!

— Csak nem a lány?

— A lány útlevele Jennifer Best névre szól, Boulder City, Nevada állambeli lakos. A férfi már három évvel ezelőtt feleségül vette. Ellenőriztük.

— Lehetetlen. Ez az a lány, akit elnyertem az árverésen.

— Nehezen tudná bebizonyítani, barátom. Nincs a lányról se ujjlenyomatunk, se más, a személyazonosságát igazoló anyagunk. De egyszerűen ellenőrizhetnénk a dolgot, ha megtalálnánk az igazi Jennifer Bestet. Még keressük.

— Tehát lehet, hogy csak az útleveél valódi, a hozzá tartozó hölgy már nem az — mormogta Franco Solo.

— Feltehetőleg. Megpróbáljuk az igazi Jennifer Bestet megtalálni. Nézze meg ezeket a fényképeket, amelyeket maga készített. Mindent kinagyíttattunk, ami az azonosítás szempontjából lényeges lehet. Arcot, profilt, kezeket, jellemző mozdulatokat. Nos? Nem tűnik fel magának valami?

Szétrakott néhány fényképet, amelyeken Franco a 160 ezer dolláros lányt részleteiben is megcsodálhatta. Francónak kétsége sem volt afelől, hogy ez ugyanaz a lány, akit Miami-ban a kabinjából rögtönzött színpadon megfigyelt. Sokáig nézte a lány arcát, a profiljáról kinagyított képeket, aztán megrázta a fejét.

— Minek kellene feltűnnie?

— Nos, lehet, hogy tévedett.

— Lehetetlen.

— Rendben van. Hasonlít-e a lány más olyan személyre, akit már régebben látott?

Valami megmozdult Franco tudatalattijában. De hát minden embernek vannak olyan vonásai, amelyek százszor, ezerszer visszatérnek más embereknél.

— Nem — válaszolta határozottan.

— Na, igen. Megpróbáljuk felkutatni a lány múltját. Talán találunk valamit, talán nem. De találtunk valamit a férfiről, amit nem akarunk eltitkolni maga előtt. A férfi rendszeresen jár Las Vegasba, és nagy tétekkel játszott. Jól keres, de egyértelműen többet költ a kereseténél. Az ilyen emberek gyakran követnek el olyan bűnöket, amelyek ellen harcolunk.

— Vesztegetés?

— Ez is egy lehetőség a sok közül — válaszolta röviden Ed. — A férfi elektronikus készülékekkel foglalkozik, és önként jelentkezett, hogy itt, Oceanside-ben részt vesz az elektronikus szakemberek ülésén. Megvan hozzá a képesítése. Végül is mérnök. De itt tulajdonképpen csak néhány elméleti javaslat hangzik el az általánosan ismert problémák megoldására. Nem égbekiáltó felfedezésekről van szó. Egy olyan gyakorlati szakembert, mint Best, ez aligha érdekli. — A latin-amerikai dühösen mosolygott.

— De?

— Az ülés holnap reggel rögtön mennydörgéssel kezdődik. Egy orosz fizikus jön ide, Oceanside-ba, és érdekes előadást tart a műholdak szá-

mítógépes rendszereiről. Idetolakodott. — Ed gonoszul vigyorgott. — Ez a fizikus az oroszok sok fontos titkának a birtokában van. Végül is többet mondhat nekünk, mint amennyit tőlünk megtudhat. Ezért néhányan elkísérik a szovjet követségről, nehogy valami balul üssön ki.

— Jobb időket sejt, igaz?

— Igen, azt hiszem, a játszma rövidesen véget ér. — Ed oldalról vizsgálódva pillantott Solóra. — Azt hiszem, legjobb, ha már most kiosztjuk magunk között a szerepeket. Én vállalom a mérnököt, maga vállalja a lányt.

— Úgy gondolja, hogy mostantól külön úton járnak majd?

— Azt hiszem, holnap történni fog valami. Az embereink követik magát, s közbeavatkoznak, ha kritikus helyzetbe kerülne.

— A lányokkal egyedül is elboldogulok, Ed!

— De a maffia bérgyilkosainak bandájával már aligha boldogul egyedül, Mr. Solo. Sok lúd disznót győz.

*

Gyönyörű reggel volt, és Franco élvezte a napsütést. Ismét egyedül volt, csak magára hagyatkozhatott. Néhány taxi haladt el előtte, sötét öltönyt viselő férfiak ültek bennük. A taxik a belváros egy reprezentatív épülete előtt álltak meg, amelyet zászlók és a tanácskozást hirdető feliratok díszítettek. A járókelők ügyet sem vetettek az egészre, megszokták az ilyesmit.

Franco Solo hátatfordított a fellobogózott épületnek. Szébb látvány jelent meg szeme előtt: a 160 ezer dolláros lány, aki szellős, könnyű anyagból készült nadrágkosztümöt viselt. Ruházata a legkevésbé sem volt feltűnő. Mégis sok férfi megfordult utána. Elragadó volt hosszú, karcsú lábaival, csípője mozgásával. George Best, aki a bungalóban együtt lakott a nővel, már korán bejött a városba, de a tanácskozás helyszíne előtt néhány sarokkal elváltak egymástól. A férfi nyilvánvalóan az orosz professzor előadására ment, a nő pedig bevásárolni.

Vállára akasztott táskával elsétált a kirakatok előtt. Aztán bement egy olcsó áruházba, s a rövidáruosztályon vett néhány jelentéktelen apróságot.

A lány megint megállt egy áruház előtt, amely könnyűzenei kazetákat kínált leszállított áron. A lány habozott, mielőtt bement a zenei osztályra. Sokáig matatott egy rakás kazetta közt, amelyek műanyag fóliába voltak csomagolva. Végül kiválasztott két Abba-kazettát, majd fizetett. A kazettákat a varrőeszközöket tartalmazó zacskó mellé tette a táskájába. Ezúttal egy oldalkijáraton át hagyta el az áruházat, s úgy

nézett körül a kis utcában, mintha nem tudna tájékozódni. Aztán elindult az utca végén emelkedő parkolóház felé, amely nyilvánvalóan az áruházhoz tartozott.

Franco Solo most szorosan a lány nyomában maradt. Itt nem voltak járókelők, akiknek a háta mögött elbújhatott volna. A parkoló előtti udvaron néhány overálos férfi az áruház egy szállítókocsijából rakodott ki valamit. Egyikük megfordult a lány után, és elismerően fütttyentett. A lány nem figyelt rá, hanem a parkoló őréhez ment, aki egy tisztára mosott Chevroletet törölgetett. Kérdezett tőle valamit, az őrvigorgott, levette sapkáját és az alsó szintre mutatott.

A lány bólintott és elindult abba az irányba, amit az őrv mutatott.

Az őrv épp vissza akart térni a Chevrolethez, amikor Solo megszólította: — Hová akart menni a lány?

Az őrv lassan kiegyenesedett, s a vállán át mutatta az irányt.

— Követi azt a lányt?

Francónak nem kellett erőlködnie, hogy elpiruljon. — Igen, én... zavartnak látszott.

Az őrv nevetett. — Én is futnék utána, ha nem lennék házas. Illetve még így is futnék utána. De most nem mehetek ...

— Hová akart menni a lány? — erőszakoskodott Solo.

— Oda nem követheti! — Az csak kislányoknak való ...

Franco Solo már el is tűnt egy sor parkoló autó mellett, a háttérben levő két ajtó irányába, amelyeken egy női és egy férfifej, illetve a WC jelzés állt.

A lány a jobb oldali ajtó előtt állt, és ezúttal sietősen kotorászott a táskájában. Nyilván aprópénzt keresett, hogy bedobhassa az automata zárba. Míg keresgélt, kiesett a kis zacskó, amelybe az előbb az áruházban vásárolt kazettákat tette. Nem vette észre, hogy elejtette. Úgy tűnt, nagyon siet.

Amikor Solo elérte a dupla ajtót, a Hölgyek feliratú WC-ajtó épp becsapódott. Csak a műanyagba csomagolt kazettákat tartalmazó zacskó feküdt a betonon. A zacskó kinyílt, és a piros matricán az énekesek mintha rajta nevettek volna. Solo lehajolt a zacskóért. Egy láb tűnt fel villámgyorsan a szeme előtt. Valaki rátaposott a kezére. Amikor megfordult, kendőt szorítottak az arcára. Undorító, édeskés szagot érzett. Aztán forogni kezdett vele a parkoló, és Solo elvesztette az eszméletét.

Amikor ismét magához tért, a kloroform szaga még érződött a ruháján. Két pár vaskos férfilábat látott maga fölött, és két autóülés hátoldalát. Egy automata hangtompítóját is látta, amellyel a halántékára céloztak.

— Csak semmi cirkusz, fiam — mondta az automatát tartó férfi. Bilinccsel a kezeden nem jutsz messzire.

Solo lenyelte a szájában levő undorító ízt.

— Hol vagyok? — kérdezte kábán. Nem ismerte a két férfit, akik lenéztek rá. Magasak voltak, karcsúak, sötét bőrűek és izmosak, mint ő maga.

— Egy egészen közönséges Chevyben, fiam — mondta az automatát tartó férfi. — A főnökhöz megyünk. Már ismered. Még egyszer látni akar téged. Úgy véli, ezzel tartozik az apádnak és neked is. És azt is mondta, nagyon sajnálja, hogy rossz útra tértél!

— Igen — fűzte hozzá gyűlölködve a másik. — Én már lent kinyírtalak volna, de a főnök megtiltotta. — Röviden felhorkant. — Már csak az ostobaságod miatt is kinyírtalak volna lent, a parkolóházban. A család tagja voltál, s nem tudod, hogy a parkolóház a főnöké?

— Richardo Malentóé?

— Ki másé, Solo? A kloroform kiölte belőled az utolsó szikrányi értelmet is. Összedolgozik a zsarukkal, és vakon beleesik a csapdánkba. A kocsink közvetlenül a WC mellett parkolt!

— Most hova megyünk?

Az a férfi, aki az automatát Francóra irányította, érdeklődéssel és sajnálkozással vegyes pillantást vetett rá.

— Először az Open-Air Ranch-hez viszünk, utána a sírba, ahol senki sem talál rád többé. Azt hiszem, a főnök az óceánba dobát.

— Miért ez a kerülő út? — kérdezte Solo fáradtan.

— Néhány régi ismerősöd meg akar győződni róla, hogy valóban te vagy az. Tudniillik, fel sem tudják fogni, hogy végre megszabadulnak tőled!

— És mi van a lánnal?

— Miféle lánnal?

— Aki elvesztette a kazettákat?

— Ja, az — válaszolt a gyűlölködő hangú férfi. — Ő volt a csali, aki becsalt téged a csapdába.

A hangja most derűs volt és elégedett.

A Chevy hegynek felfelé haladt, göröngyös úton. Solónak az volt az érzése, hogy csupa kék folt a háta, amikor a koci végre megállt. Az Open-Air Ranch-et csak hallomásból ismerte. Mexikói stílusban épült, s mindennel rendelkezett, ami az életet kellemessé és egészségesse teszi. Mindenekelőtt olyan hosszú és áttekinthetetlen volt, hogy akár egy hadsereget el lehetett bújtatni rajta anélkül, hogy feltűnt volna.

— Felkelni, fiú — parancsolt rá az automatát tartó férfi Solóra, s valamilyen együttérzés csendült ki a hangjából. — És ne próbáljon menekülni. Így csak értékes percekkel rövidítené meg az életét.

Franco Solo kimászott a Chevyből. A rázkódás után először szoktatnia kellett az izmait a normális mozgáshoz. A hosszú, fehér, mélyen lenyúló tetővel fedett épület előtt hatalmas, rusztikus kölapokkal kirakott terasz volt, futballpálya nagyságú úszómedencével. A teraszon néhány napernyő állt, és egy asztal körül kényelmes kerti székek. Diszkrét távolságban egy mozgó büfét állítottak fel. Mögötte két férfi állt mozdulatlanul, fehér, keményített zakóban.

Az egésznek olyan idilli hangulata volt, mint egy nyugodt délelőtnék a milliomosnegyedben.

Richardo Malento alig változott, mióta Franco legutóbb látta. Csak kissé teltebb lett, és hiúbb is, hisz szőke haját többé nem szigorúan elválasztva, hanem erősen bodorítva viselte. Foglalkozása nyilván hatott életstílusára is. Fő üzlete a leánykereskedelem volt.

Hátradőlt a kerti székekben, és tetőtől talpig végigmérte Solót.

— Ha az apád nyomdokaiba léptél volna, Franco, mint én — mondta —, most a vendégem lehetnél, és ingyen kapnád meg a legjobb nőket. — De így ... — Megvonta széles vállát... — Őszintén mondom, Franco, sajnállak.

— Tehát csak csapda volt az egész — válaszolt Franco Solo, és Maria Moralesre nézett, aki szintén kényelmesen hátradőlt a székekben, mintha itt épügy otthon lenne, mint a klubjában, Miami-ban.

Már nem viselt gyászruhát, fehér vászonblézer és sort volt rajta.

— Franco, a Családunk elleni vak gyűlölet megbénította az agyadat — mondta Richardo Malento és barnára sült, jóvágású arcán valódi sajnálkozás csillant fel. — Tudod, hogy mi mindig benyújtjuk a számlát. Ez a maffia sikerének egyik titka. Mindig benyújtjuk a számlát. Így vagy úgy. És mindenki elégedett.

— És én fizetem az egészet, igen? — kérdezte Franco.

— Végül is te döntöttél úgy, hogy fellépsz a Család ellen. Nem mi kényszerítettünk rá.

— Ne kezdjünk újra mindent előlről — felelt Franco hidegen. — Tudni akarom végre, mi folyt itt.

— Don Placanto, az én kápóm, a komissione legutóbbi ülésén súlyos szemrehányást kapott, amiért annak idején hagyta, hogy elmene-külj Los Angelesből, illetve az ő területéről. Tehát megesküdött, hogy végre jóváteszi ezt a hibáját. Engem bízott meg azzal, hogy csalogassalak ide, arra a helyre, ahonnan elindítottad hadjáratodat a maffia ellen. Gyermekkorod színhelyére, oda, ahol valamikor régen barátok voltunk. — Richardo Malento szomorúan mosolygott.

— És te egyetértettél ezzel a megbízatással, Ric? — kérdezte Solo gúnyosan.

— Nálunk nem lehetnek kívülállók, amint azt te is tudod, Franco.

Elvállaltam a megbízatást, és végre is hajtottam. Itt állsz előttem a napfényes Kalifornia földjén. — Vállat vont. — A Csaláért tettem.

— Ez nekem túl egyszerűnek tűnik, Ric. Neki mi köze mindehhez? — Solo Maria Morales felé intett a fejével.

— Mariának? — Malento, aki sortban és pólóban úgy nézett ki, mint egy nyaraló baseballstár, Mariához hajolt és megveregette a karját. — Maria igazi Barrera. Mindent megtesz a Csaláért.

— Akár meg is hal érte, nem? — mondta Solo gúnyosan. — Mint az apja.

— Maria megértette a leckét, hogy a Család erősebb, mint külön-külön egy-egy tagja. Te annak idején nem értetted meg a leckét, Solo. Ez a különbség.

— Mi köze volt Mariának ehhez az egészhez? — ismételte meg Franco makacsul a kérdést.

— A férjének volt köze hozzá, Franco. Pedro mindenáron azt akarta, hogy vegyük be a Családba. Meg akarta mutatni nekünk, hogy meg is érdemli. Felajánlotta, hogy elcsalogat téged a klubjába, és kiszolgáltat nekünk. Beleegyedtünk, hiszen ő is kívülálló volt. Ha én vagy egy másik ká pó hívt volna meg az Everglades Klubba, ahogyan ismerlek, biztosan nem kapod be a horgot.

— Valószínűleg elmentem volna, de a hátsó ajtón át — válaszolt Franco dühösen.

— Javíthatatlan fanatikus vagy — mondta Richardo Malento fejét csóválva. — Hiába minden.

— Ez korántsem minden, Ric — mondta Solo keményen. — Már a klub bejárata előtt is kinyírhattak volna. De nem tették. Ezzel szemben Pedro Morales meghalt. És még öt másik ember is.

Richardo Malento felegyenesedett a széken. Már nem nevetett.

— Ezért hozattalak ide, Franco, hogy beszélgethessünk. Ne gondold rosszra rólam ott fenn — az égen. Tudnod kell, hogy ez nem az én ötletem volt, és nem is az én stílusom. Csak akkor ölök meg valakit, ha erre feltétlen szükség van.

— Ha a Család így parancsolja — igazította ki Solo.

— Na, igen. Az árverés után lerohanhattunk volna a kabinba, s élvezni idehozhattunk volna, kocsival. Így is terveztük. Alfredo Barrera, aki a 12-es kabinban ült, segített volna nekem. Így terveztük.

— Te ültél a 7-es kabinban, te licitáltál ellenem, igaz?

— Igen. A többieket nem avattuk be. Csak Maria unokafivére és én voltunk beavatva. Ide kellett volna hoznunk téged a lánnyal együtt, ez volt Plancato kívánsága. Egy csepp vér sem folyt volna.

— És mi az, ami nem sikerült?

— Mondtam már, hogy ez a Morales, mindenáron be akart kerülni

a Családunkba. Mást is fölkinált, nemcsak téged. Te egyedül nem letél volna elég ahhoz, hogy személyesen menjek el Miami-ba. Talán csak a két hadnagyot küldtem volna, akik most mögöttes állnak.

— Felkinált egy lányt is, aki legalább 160 ezer dollárt ér? Maria Morales első ízben mozdult meg. A sortját rángatta, s az úszómedence kék vizét bámulta.

— Rengeteget ígért nekünk, Franco. Olcsó utánpótlást a hostess-klubjainkba, s a lányok számára csak útlevelel és szállásról kellett volna gondoskodnunk.

— Rabszolgák a bordélyokban, mi?

— A lányok szívesen teszik ezt, cserébe azért, hogy itt maradhasanak a korlátlan lehetőségek országában. Az a lány is, amelyik 160 ezer dollárba került. Hogy emiatt a lány miatt Morales meghal, azt nem tudhattam, Franco.

— Maria?

A nő értetlenül bámult Francóra, és megrázta a fejét.

— Mariának, mint már mondtam — avatkozott közbe energikusan Richardo Malento —, semmi köze ehhez. A férfi tett nekünk ajánlatot. Legalább ötmillió dollárt ígért nekem, ha az aukcióra elnyerem a lányt.

Franco Solo halkán füttyentett. — Ötmillió dollár! — És még mit ígért Morales?

— Hármaz üzletet, Franco. Majd meglátod. S azzal a gondolattal halhat meg, hogy mindennek megvolt a maga értelme. De gyilkoságot nem terveztünk be.

— Kivéve az én megölésemet.

— Ez kivégzés, Franco. Nem gyilkosság.

Maria most előrehajolt. — Ric — mondta halkán — magyarázd meg neki a többi is. Úgy értem, azt, amikor nekem kellett beugranom Pedro helyett.

— Szívesen, Maria. — Malento ismét megveregette Maria karját, aztán elgondolkodva Francóra nézett.

— Solo, nem mi öltük meg Pedro Moralest és a testőrét. De úgy gondoljuk, tudjuk, ki tette.

— Ki?

— Ez már aligha érdekelhet téged. A gyilkos a mi tervünket borította fel. Azonnal el kellett tűnnünk, hiszen a házban megjelentek a zsaruk. Tehát magunkkal vittük, amit vásároltunk, s szétszóródtunk a négy égtáj felé.

— De te nem mentél el, Ric!

— Nem. Maria unokafivérével Maria házába mentem, s ott a bárpulnál megbeszéltük, hogyan csatlakozhatunk el téged Kaliforniába. Maria azt mondta, megígérted, hogy keresni fogod a férje gyilkosát. S

mivel tudtuk, hogy kitartó vagy, csak pár dolgot kellett tennünk s máris itt voltál nálunk, Kaliforniában. Elég volt csupán célozni arra, hogy a lány, aki miatt Pedro Morales a fübe harapott, nyugat felé indult velem. És most itt vagy, tehát mégiscsak sikerült idecsalnunk.

— És azok a fickók, akik Miami-Beach-ben a szállodában vártak rám? Malento szája egyetlen vonallá vékonyodott. — Az Pedro Morales privát hadserege. Azt hitte, hogy ezzel még imponál is nekünk. Amikor telefonon elmondta Mariának, hogy ott ülnek nálad, véletlenül én is hallottam a beszélgetést. Odaküldtem néhány emberünket, akik megmutatták nekik, hogy többé semmi keresnivalójuk köztünk, mióta a főnökük meghalt.

— Van még egy nyitott kérdés: egy hadirokkant, Charles Redwood. Ric felemelte a kezét. Az arca elárulta Solónak, hogy erre a kérdés-re legszívesebben nem válaszolna.

— Sajnálom, Franco. Ehhez semmi közünk sem volt. Még közvetve sem. Éppoly kevésbé terhel minket Redwood halála, mint Pedro Moralesé.

— Maga mit szól ehhez, Maria?

— Nincs több kérdése, Franco. Jönnék!

Solo lassan abba az irányba fordult, amerre Richardo Malento nézett, kezével beárnyékolva a szemét. Egy poros Ford közeledett a mezőn át a terasz és az úszómedence felé. Ugyanazon az úton jöttek, mint a Chevy, amelyben Malento emberei Solót az Open-Air Ranch-re hurcolták.

A Ford megállt a Chevy mellett a fűvön, és négy utasa közül csak a vezető mellett ülő férfi szállt ki. Jobb kezében fekete diplomatatáska volt, a balban egy kicsi, kissé piszkos zacskó, amit Solo azonnal felismert. Ez volt az a zacskó, amelyet a parkolóházban a női WC előtt fel akart emelni.

A férfi, aki a táskát és a zacskót a teraszra vitte, magas volt, karsú, sötét bőrű és csinos. Az Everglades Klub üzletvezetője, Mario Mendoza volt az.

Mendoza megállt az asztal előtt, rámosolygott Maria Moralesre, s az asztalra tette a diplomatatáskát.

— Az üzlet tökéletes, Sir — szólalt meg büszkeség és alázat egyfajta keverékével. — Meg vagyok győződve róla, hogy nagyon elégedett lesz velem, uram. Mr. Morales halála után is pontról pontra betartotta az ígéretét.

Mario Mendoza levéltárcájából elővett egy kulcsot, beleillesztette diplomatatáskája zárjába, és kinyitotta.

— A pénze, uram. Legalább ötmillió dollár!

Richardo Malento előrehajolt, s egy darabig a diplomatatáska felnyitott fedelét bámulta. — Sejtettem, hogy ezt kapom a pénzemért, Gento!

Az egyik hadnagy, aki Franco Solót a Ranchre hozta, az asztalhoz lépett.

— Igen, Ric?

— Ellenőrizd!

A maffiózó a teli táskából kivett egy műanyag zacskót. Kioldozta a szalagot, amivel a csomagot átkötözték, tenyerébe szórt néhány szem fehér kristályt, ujjai közt morzsolta, megszagolta és végül óvatosan megkóstolta. Elgondolkodónak, szinte tiszteletteljesnek látszott, amikor visszaadta a zacskót főnökének.

— A legjobb heroin, amit valaha is láttam, Ric — mondta.

— Értéke?

— Legalább annyi, amennyit ez az úr mondott. Úgy gondolom ...

— Oké, Gento. Fogd a táskát, és vidd be a házba! Zárd a páncél-szekrényembe, nehogy véletlenül beessen az úszómedencébe!

— Világos, Ric.

A maffiózó feltette a táskát az asztalra, gondosan bezárta, és bement vele a házba. Ric Malento Solo másik örére mutatott, és ezt mondta: — Vedd le a bilincset, és kísérd el Gentót a páncélszekrényhez, nehogy titokban beadjon magának egy adagot, világos?

— De főnök — akart tiltakozni a gengszter, aki előzőleg durván bánt Solóval —, ez a fickó veszélyesebb a csörgőkígyónál...

— Tedd, amit mondtam!

Solo érezte, amint meglazul a bilincse. A maffiózó a háta mögött halkan káromkodott, amint levette és zsebre vágta a bilincset. Aztán vállvonogatva bement Gento után a házba.

— Megmondtam, hogy Morales halála után is tartja a szavát. Nem ezt mondtam? — kérdezte Mario Mendoza.

— De, igen — válaszolt Ric Malento macskaszerű kedvességgel. — Maga éppoly gyors és szorgalmas, mint a főnöke volt. Szinte lábukat törték, hogy Családunk szolgálatára lehessenek. Hát nem nagyszerű ez, Maria?

Maria ismét az úszómedence kék vizét bámulta. De bólintott, amikor Ric oldalról ránézett.

— 160 ezer dollárt fektettem be, és 4 ezer százalékos jutalmat kaptam. Ez már tényleg valami, Mendoza. De mit jelentsen ez a magnószalag? Úgy látom, nagyon érdekelte.

Kihúzta a kazettát a zacskóból és a napfény felé tartotta. Solo is azonnal felismerte. Ez volt az az Abba-kazetta, amelyet a lány a parkolóházban a Hölgyek feliratú ajtó előtt elvesztett. A kazettát időközben lejátszották. A műanyagot feltépték róla.

— Csak kellemessé akartam tenni a várakozási időt az autóban, Sir — felelt Mario Mendoza alázatosan mosolyogva. — De már ismerem ezeket a régi Abba-számokat. Nem tartok rá igényt.

— Eldobhatom a kazettát?

— Ahogy akarja, Sir. Csináljon vele bármit, tetszése szerint.

Ric mosolya fagyos lett, és lesöpörte a kazettát az asztalról.

— Morales mondott valamit egy hármas üzletről, Mendoza. Maga közvetlen bizalmasa és üzleti tanácsadója volt. 160 ezer dollárt fizettem egy lányért, és mindaddig zároltam a csekket, amíg meg nem kaptam a beígért milliókat. Ez időközben már a páncélszekrényemben fekszik. Maria beválthatja a 160 ezerről szóló csekket, amit a férjétől örökölt. Kérem én magát, Mendoza: hol érdekelt ebben az egészben maga?

— A csekken szereplő összegből 10 százalékot kapok. Így egyeztünk meg.

— S miért nem maga kötötte meg ezt az óriási üzletet, amelyben az előbb itt csak közvetített? Miért nem tartotta meg a heroint, kapcsolódott bele a kábítószer-kereskedelembé?

— Engedje meg, Sir — válaszolta Mario Mendoza kissé felháborodva —, ez Pedro üzlete volt, a főnökömé. Én csak lebonyolítottam. S azt remélem, hogy így én is belekerülök a tiszteletreméltó Családba. Úgy értem, ilyen mennyiségű és kiváló minőségű heroin jó ajánlólevél. Ahonnan ez származik, onnan máskor is szerezhetek még.

Malento álmos hangon válaszolt: — Tényleg, Mendoza! Tudna még szerezni? Nagyszerű! És mi van a lánnyal, aki szintén szerepet játszik ebben a hármas üzletben? Látom, nem hozta magával. Csak három férfit látok a kocsiban, akik magához hasonlítanak. — Az asztalnál ülők közt látható feszültség uralkodott.

— A lányt becseréltem a kábítószerért, uram. Ez volt az üzlet: a lány a heroin ellenében. Különben mivel fizettem volna, uram?

— Azt hittem, a kazettával fizet.

— Tréfál velem, uram? Egy butácska magnókazettával fizessek egy bőrrönd heroinért?

— Honnan szerezte a heroint, Mendoza?

— Azok az urak hozták át a mexikói határon.

— És ők akarják magukkal vinni a lányt Mexikóba?

— Igen, uram.

— Élve vagy holtan, Mendoza?

— Azt hiszem, Sir — mondta Mendoza megbántva —, kimerítően válaszoltam a kérdéseire. És udvariasan. Óriási üzlet volt ez magának, Malento. És hagyjuk is ennyiben a dolgot.

Mendoza megfordult, és visszament a kocsihoz. Most nem tűnt alázatosnak. Épp ellenkezőleg. Úgy látszott, mintha örülne, hogy végre megszabadul ettől a szereptől, amely egyáltalán nem illik hozzá.

— Mendoza! — kiáltott utána Ric Malento. — Nem én vásároltam meg a lányt 160 ezer dollárért. Egykori barátomtól vettem kölcsön. A lány az övé! Franco Solóé!

Solo meglepve nézett a maffiózóra. De az most nem törődött vele. Csak az Everglades Klub üzletvezetőjét tartotta szemmel, miközben az asztal alá tette a kezét, mintha egy pár szemtelen legyet akarna elhessegetni meztelen lábáról.

Ezzel szemben Maria Morales már nem ült az előbbi helyén. Közvetlenül Solo mögött állt, és kezébe csúsztatott valamit, amit Mendoza, aki a Ford előtt még egyszer megfordult, nem vehetett észre.

— Ő Pedro gyilkosa, Franco — súgta Maria Morales halkan a fülébe. — Ric egyetért ezzel. Megint magánál a labda. A következő alkalomig. És nagyon köszönöm. Ed majd mindent elmagyaráz.

Solónak nem volt ideje elcsodálkozni. Kezében érezte az automatát és ez minden kérdésére megadta a választ.

Amikor Ric Malento szeme sarkából észrevette, hogy Solónál fegyver van, odakiáltott neki: — Vidd magaddal a lányt, Franco. Régi barátságunk emléke miatt nem sajnálom téled. Lefogadom, hogy a lány a Ford csomagtartójában fekszik. Vidd magaddal!

Mendoza kissé nyugtalannak látszott. — Azt hittem, ki akarja nyírni Solót, Malento.

— Természetesen, de ez a Család ügye, Mendoza. Az olyan kémekre és gyilkosokra, mint maga, ez nem tartozik.

Mendoza visszahőkölt. A Ford motorja beugrott, a kocsi lassan visszatolatott. Mendoza közben jobb kezét a zakója alá csúsztatta.

Ric Malento felborította a kerti asztalt, és hirtelen láthatóvá vált, hogy egy automatát tart a kezében.

— Maria, azt hiszem, jót tenne most egy fürdő — mondta.

Solo a gypepre vetette magát, amint meglátta, hogy Mario Mendoza egy 9 milliméteres pisztolyt ránt elő a zakója alól. Maria Morales beugrott a medence kék vizébe. A bárnál tevékenykedő férfi, aki ez idáig keményített fehér zakójában a néma statiszta szerepét játszotta, most egy géppisztolyt varázsolt elő az egyik pezs-gősvödörből. A Ford ablakait letekerték. Onnan is egyszeriben hosszú pisztolycsövek bújtak elő a délelőtti napfényben. A fegyverek egyszerre sülték el, s golyók röpültek a kerti asztal felé, amely mögött Malento fedezéket keresett. A golyók úgy pattantak le az asztalról, mint a páncélról. Az asztallap golyóálló volt.

— Maga kezdte — kiáltott Ric magas hangon. — Kapja csak meg a magáét, fiúk! De ne lőjete a csomagtartóra!

Lövöldözés, csörömpölés. A golyók elzúgtak a kövezet fölött. A ranch kert felőli oldalán mészköszilánkok röpكدtek. A teraszajtó üvegtáblái csörömpölve törtek be.

Franco Solo átgurult a gyepen, és lebukott egy kőpad mögé. Ki akart maradni ebből az egészből. Mi köze neki a lányhoz? Ő a maffia ellen harcol. És most a maffia embereinek gyilkosa ellen kellene harcolnia, s a maffiózók még fedezik is. Micsoda abszurd helyzet!

— Vidd el a lányt, Franco — kiáltott Ric Malento még egyszer. — Halaszd el a leszámolást a maffiával! Már mondtam neked, hogy nálunk mindenki jól jár.

Solo látta, hogy Mario Mendoza dühében a fogát csikorgatja. Még nem érte el a Fordot, és lőtávolon belül, a Chevy mögött kuporgott.

— Ezt ennek a kigyónak köszönhetem! — kiáltotta dühösen és a pisztolyt Maria Moralesre irányította, aki felbukkant a medence szélén, hogy levegőt vegyen.

Franco Solo gondolkodás nélkül lőtt. Kilőtte az egész tárat. Látta, amint a latin-amerikai megtántorodik, s jobb karját nem tudja többé úgy mozgatni, ahogy szeretné. Mario Mendoza összeesett a Chevy csomagtartója mögött, és arcával végigsúrolta a kocsi poros oldalát. Szeme kifejezéstelenné vált.

— Jól van, Franco — szólalt meg Malento a kerti asztal mögül. — Apád méltó utódja lettél volna. Kár érted. Nem adhatok több löszert neked. Képes lennél ellenem fordítani a fegyvert.

— Ebben van valami igazság — gondolta Solo dühösen.

A Ford közben egyre jobban távolodott a terasztól a golfpálya felé. Az egyik férfi a hátsó ülésen összegörnyedve ült, mindkét kezét a mellére szorította. A másik gyorsan újratöltötte a géppisztolyt, miközben a kocsi felbőgő motorral nekilódult és ciccakban igyekezett átjutni a golfpályán.

— Abbahagyni! — kiáltott rá Malento a bárosra, aki még mindig lőtt a géppisztollyal. — Nem kockáztatunk. Az a lány most már legalább 6 millió dollárt ér.

Solo felegyenesedett a kőpad mögött, átment a Chevyhez, és a halott fölé hajolt. Az Everglades Klub üzletvezetőjének egyszer a halántékát, kétszer pedig a nyakát találta el. Az automatára meredt, s kicse-relte a halott fegyverével.

— Nem azt lőttem le, akit kellett volna — mondta keserűen.

Maria Morales felkapaszkodott a medence szélére.

— Nem, Franco — mondta halkán —, tényleg láttam Mariót hátulról, amint Pedro fölé hajolt. Ő volt Pedro gyilkosa. Csak kezdetben még nem voltam biztos benne.

— De miért ölte meg Pedrót?

— A lány, akit Pedro magának akart adni, a saját lánya. Ed mondta meg nekem.

— Hol van Ed?

— A golfpálya szélén vár az embereivel, hogy elkapja a Fordot. Ricnek igaza volt. Nálunk mindenki megkapja a jutalmát.

Két órával később befejeződött az akció. Ed Gomez francia pezsgőt hozatott a hotelből Solo bungalójába. Az üvegasztalon álló poharat teltöltötte pezsgóval.

— Egy ízben már együtt kellett működünk a maffiával. Al Caponéval a második világháború idején. Megérte.

— És a heroin? — kérdezte Solo epésen.

— Jó árat fizetünk érte Richardo Malentónak. Természetesen nem feketepiaci árat. De jó árat.

Felemelte a poharát, és koccintott a gyönyörű nővel, aki Solo mellett ült a heverőn. A nőn megint az a népviselet volt, mint az árverésen.

— A maga egészségére, Evita — mondta Ed komolyan. — Remek munkát végzett.

A lány komolyan nézett rá. Mandulavágású szemében szomorúság bujkált.

— Ed nem támasztja fel az apámat — mondta kifogástalan angol-sággal.

— És mi lesz azzal a Boulder City-beli fickóval? — érdeklődött Franco Solo egy szikrányi féltékenységgel a hangjában. — Azzal a George Besttel?

— Ő is a mi megbízatásunkat teljesítette, Mr. Solo — válaszolt Ed koccintva. — De ezt az akció idején még nem mondhattam meg magának! Elképzelhető lett volna az is, hogy nem sikerül az akció.

— Tehát ebben az átkozott játékban én voltam az egyetlen, akit az orránál fogva vezettek?

— Nem, Mr. Solo. A kulcs ebben a maffia, a titkosszolgálat és a KGB közti hármas üzlet volt.

— Tehát az a Best csak látszólag élt együtt Evitával? — érdeklődött Solo reménykedve. — Ő...

Ed halványan elmosolyodott. Aztán az arca ismét kifürkészhetetlenné vált, mint egy pókerjátékosé.

— Észrevettem, Mr. Solo, hogy nemcsak az ügynök jár az esze. Elmagyarázom még egyszer.

A pezsgőspoharat az ujjai közt forgatta.

— Evita apja, Pedro Morales nem volt szerencsés. Amikor Kubában Castro átvette a hatalmat, útban volt az Egyesült Államok felé. Castro letartóztatta a feleségét és a lányát. Evita anyja meghalt a börtönben. Evita akkoriban még gyermek volt. Később, amikor az oroszok meg-

vetették a lábukat Kubában, Castro olyan embereket keresett az Államokban, akik az oroszoknak dolgoznának. Pedro Morales volt az egyik jelölt.

— Önként jelentkezett?

— Nem. Most már tudjuk, hogy kényszerítették rá. Megígérték, hogy kiengedik a lányát az Államokba, ha néhány apróságot elintéző Castrónak.

— És a kubaiak most váltották be az ígéretüket,

— Tökéletes módon, Mr. Solo. Átküldték Pedrónak a lányát Miami-ba, mint a kubai titkosszolgálat ügynökét. S küldtek vele valakit, aki vigyáz rá.

— Mario Mendozát?

— Igen, ő volt a főnök a Morales-házban. Minden, amit Morales az utóbbi években tett, többé-kevésbé Kuba, sőt Moszkva utasítására történt. Morales emigráns szervezete, kapcsolata a maffiával, talán még a házassága is Maria Barrerával. Pórázon vezették Moralest. S amikor aztán Morales megtudta, hogy a lányát, aki miatt eladta magát a kubai diktátornak, szovjet ügynöknek használja fel, nem bírta tovább. Fellázadt és segítségért kiáltott. Hogy kik segítettek neki, most már maga is tudja.

— A tiszteletre méltó Család szövetkezett magával Castro ellen és a föld legnagyobb országa ellen? Szinte hihetetlen ...

— Bármilyen hihetetlennek tűnik is, Mr. Solo, a maffiának is érdeke, hogy az oroszokat távol tartsuk az országtól. De hagyjuk ezt. Már tegnap is utaltam magának az összefüggésekre. Maradjunk a konkrét esetről.

Arra fordult, ahol Evita ült a heverőn.

— George Best a legfontosabb és legtitkosabb komputeradatokat kezeli Kaliforniában. Adósságai voltak a Las Vegas-i kaszinókban. Hűtlen férj, aki már nem szereti a feleségét, viszont kedveli a szerelmi kalandokat. Kitűnő célpont azok számára, akik minket nem csípnek. Tehát csalétekként odadobnak neki egy lányt, aki minden vonatkozásban kielégíti Best ízlését. És nemcsak az övét, amint látom ...

Solo elpirult. Ed tapintatosan a poharába bámolt.

— Vannak kódolt parancsok. Ezeket hangszalagon tárolják. Bizonyos komputerek megszólalnak általuk, s aztán olyan titkokat árulnak el, amelyek felbecsülhetetlen értékűek. Tudom, hogy sejt valamit ezekről a dolgokról, Mr. Solo. Tud követni?

— Igen.

— Jó. Itt a csalétek, s bezárul a csapda. De Morales idegei felmondják a szolgálatot, s megzavarja a kört, amely már bezárult volna. Hogy ez emberéletekben micsoda következményekkel járt, azt már maga is tudja.

— És én?

— Maga is zavaró tényező volt. Bár inkább fontos katalizátor szerepét töltötte be. Senorita Moralest természetesen előkészítettük a feladatra. Az ő kapcsolata Mendoza volt. Neki kellett átjátszania az Evita megfizethetetlen információit tartalmazó kazettákat. Amikor Evita észreveszi, hogy egy ismeretlen — maga — figyel, szerepet játszik.

— Egy üzletben kazettákat vásárol, és úgy tesz, mintha figyelmetlenségéből elvesztené őket.

— Nem egészen! — javította ki Ed halványan mosolyogva. — A cse-re a maga szeme láttára történt. Kívülről mindkét kazetta azonos volt. Abba-slágerek, mindkettő műanyag csomagolásban. A preparált kazettát Evita Morales magával vitte az áruházba, de az áruházat már egy másikkal hagyta el, amelyik ugyanúgy nézett ki, mint az előző. Valaki megvásárolta a kazettákat, amiket Evita a pulton hagyott. Hogy ez ki volt, az most nem lényeges.

Ed mosolya azt bizonyította, hogy elégedett a világgal és önmagával.

— Most már érti, Mr. Solo?

— Még nem egészen. Azt hittem, ez egy hármas üzlet.

— Az. A preparált kazetták azonnal egy washingtoni rendszámú autóba kerültek, amelybe magnós autórádió volt beépítve. Ez a kocsi egy prominens fizikust vitt valamilyen előadásra Oceanside-ba. Az információk valóságosak voltak, és ennek megfelelően honorálták is. Egy bőröndnyi heroinnal. Az oroszok a Laoszba szállított fegyverek ellenszolgáltatásaként nyers ópiumot kapnak. A diplomatautókat pedig nem vizsgálják át. Ez ragyogó üzlet lett volna az oroszoknak, egy csomó devizát is megtakarítottak volna így. A maffia 5 millió értékben kap kábítószer, és cserébe kifizeti egy bizonyos George Best adósságait, 150 000 dollárt. George Best ráadásul még élete legszebb napjait tölti egy lánnyal. Evita Moralest, alias Dolores Gonzalest — ez volt a fedőneve — a maffia újra szinte korlátlanul bevethette volna, ha nem jön maga, Mr. Solo. — Amíg maga él, Evita Morales alibije nem sokat ér. Tehát csak a másik lehetőség maradt, a sikeres akció után Evita Moralesnek el kellett volna tűnnie — a határon át Mexikóba, s aztán tovább Kubába. Érti már?

— Igen, Ed. S miért éppen a parkolóházban?

— Fizettek? Erre gondol, ugye? Oda kellett vinnie Mario Mendozának a tiszteletre méltó Családnak a heroint. S mi beleegyeztünk, hogy minden úgy történjék, ahogyan abban Malento és Mendoza megegyeztek. Csak arra figyelmeztettük a Családot, hogy ne kapcsolják ki magát, ahogyan akarták, mert ez csodálatosan illett volna a koncepciójukba. Mert különben nem lehetett volna az ellentábor ügynöki körét kikapcsolni. Így túl kockázatos lett volna az akció, s néhány gyilkosságot nem lehetett volna megbosszulni.

— Feláldozott volna engem államérdekből, ha erre szükség lett volna? — kérdezte hirtelen Solo.

— Nincs kommentár, Mr. Solo.

— És most mi lesz Evita Moralesszel?

— Egy leleplezett ügynöknek, akit ráadásul kényszerítettek erre a munkára, nincs mitől félni. Ejtik. Azt hiszem, mostantól kezdve normális életet élhet.

— És George Best?

— Kérem, erről ne kérdezzen. Felejtse el őt. És általában ne kérdezzen olyan dolgokról, amelyek már elmúltak, vagy valamikor következnek be ezután. Azt hiszem, a maffia tartja magát a megállapodásunkhoz. Végül is jól jártak.

Ed a poharán át Solóra nézett.

— Kíváncsívá tesz, Ed. Miféle megállapodáshoz?

— A Sunset-Crest Motel kellemesebb hely, mint a Marbella Szálló Miami Beach-ben. Most május van, és süt a nap. Mindenki jól jár. Eltölthet néhány napot államköltségen, Mr. Solo.

— Miss Morales...

— Rendet raktak a bungalójában, Mr. Solo — szakította gyorsan félbe Ed. — Hogy maga és Miss Morales mihez kezdenek a szabadságukkal, az a maguk privát ügye, oké?

— A maffia nem fog ...

— Mondtam már, hogy megállapodtunk velük. Fegyverszünetet kötöttünk. Malento be fogja tartani a megállapodásunkat. Malento nem buta. Legközelebb majd nyerhet, Solo, de nem most. Sikerülni fog magának. Minden téren. És erre most iszunk egyet.

FRANCO SOLO sorozat
Megjelenik havonta

ISSN 0865—6029

Kiadja az EXPOMÉDIA Kft.
1381 Budapest, Pf. 26
Felelős kiadó: az EXPOMÉDIA Kft. vezetője
Szikra Lapnyomda. Budapest (90-1198)
Felelős vezető: Dr. Csöndes Zoltán vezérigazgató